

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה כגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - שמות ו.

וְיָקָם מִלֶּךְ הַדָּשׁ. רַבִּי אֲבָא פָתַח, (ישעיה לב) אֲשֶׁרִיכֶם זְרַעֵי עַל כָּל מַיִם מְשַׁלְּחֵי רֶגֶל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוּר. אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בְּהֵם מִכָּל שְׂאֵר הַעַמִּים וְקָרַב אוֹתָם אֵלָיו, שְׁכַתוּב (דברים יד) וַיִּבֶן בְּהַר ה' לְהִיטֹת לוֹ לְעַם סְגוּלָה וְגו', וְכַתוּב פִּי חֶלֶק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב הַכֵּל נִחְלָתוֹ. יִשְׂרָאֵל נִדְבָקִים בְּקְדוּשׁ - בְּרוּךְ - הוּא, שְׁכַתוּב וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים בְּלָכֶם הַיּוֹם.

וְלָכֵן זָכָאִים הֵם לְפָנָיו, מִשּׁוּם שֶׁהֵם זוֹרְעִים עַל כָּל מַיִם. מַה זֶה עַל כָּל מַיִם? שׁוֹזְרְעִים לְצַדִּיקָה, וְכִי שׁוֹזְרַע לְצַדִּיקָה, כְּתוּב בּו (תהלים נז) וְזֶהוּ שְׁכַתוּב כִּי גָדַל עַד שָׁמַיִם. עַל כָּל מַיִם, זֶהוּ שְׁכַתוּב (שם קח) כִּי גָדוֹל מֵעַל שָׁמַיִם חֲסֹדְךָ. מֵעַל שָׁמַיִם, עַל כָּל מַיִם הוּא חַיָּה, וְכִי הוּא מֵעַל שָׁמַיִם? זֶה עוֹלָם הַבַּיִת, וְיִשְׂרָאֵל זוֹרְעִים עַל כָּל מַיִם.

בְּסִפְרָא שֶׁל רַב יִיבָא סְבָא קָדָא אָמַר, כְּתוּב (דניאל ד) בְּגִזְרַת מְלָאכִים דְּבַר, וּמֵאֲמַר קְדוּשִׁים שְׂאֵלָה. כָּל דִּינֵי הָעוֹלָם הֵיזָה וְכָל הַגְּזֵרוֹת וְכָל הַבְּקֻשׁוֹת, בְּלֵם עוֹמְדִים בְּהִיכָל אֶחָד שְׁשָׁם שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם סְנֵהֲדָרִין מְעִינִים בְּדִינֵי הָעוֹלָם, וְאוֹתוֹ הִיכָל נִקְרָא הִיכָל הַזְּכוּת, מִשּׁוּם שֶׁשְׁבָעִינִים דִּין, מְהַפְּכִים בְּזִכּוּת הָאָדָם בְּרֵאשׁוֹנָה.

מַה שְׂאִין בְּן בְּדִרְגַת אוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר, שְׁשָׁם הוּא מְקוּם שֶׁנִּקְרָא חוֹכְ"ה, מִשּׁוּם שֶׁכָּל מְעִשֵׂי אוֹתוֹ הַמְּקוּם שֶׁל נְחֻשׁ אֵשֶׁת זְנוּנִים אֵינּוּ אֵלָא לְהַפְּדָה בְּהַטָּא שֶׁל הָאָדָם, וְלְהַלְשִׁין עַבְדָּ לְאֹדוּנָו.

אוֹתָם שֶׁל הִיכָל הַזְּכוּת נִקְרָאִים מַיִם מְתוּקִים, מַיִם צְלוּלִים. אוֹתָם שֶׁל הִיכָל הַחֻבָּה נִקְרָאִים מַיִם מְרִירִים, (במדבר ה) מֵי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים. בְּאוֹתוֹ הִיכָל הַזְּכוּת לֹא עוֹמְדִים שְׁלֹשֶׁת אֵלֶּה: בְּנִים, חַיִּים וּמְזוֹנוֹת. וְלֹא בְּאוֹתוֹ מְקוּם שֶׁל חוֹבָה, וְלֹא בְּמַיִם מְתוּקִים וְצְלוּלִים, וְלֹא בְּמַיִם מְרִירִים מְאָרְרִים.

וְעַל זֶה יִשְׂרָאֵל זוֹרְעִים עַל כָּל מַיִם, זְרַע קְדוּשׁ שֶׁהוֹלִידוֹ עַל כָּל מַיִם הוּא, שְׁהָרִי לֹא נִכּוֹן זְרַע שְׁלֵהֶם אֵלָא לְמַעַלְתָּה. וְלָכֵן פְּרָשִׁינָה בְּעַלֵּי הַמִּשְׁנָה, בְּנִים חַיִּים וּמְזוֹנוֹת אֵין הַדְּבָר תְּלוּי בְּזִכּוּת, אֵלָא הַדְּבָר תְּלוּי בְּמִצְוָה בְּמִצְוָה הַקְּדוּשָׁה, וּמְקוּם זֶה הוּא עַל כָּל מַיִם.

מְשַׁלְּחֵי רֶגֶל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוּר, שְׂאִין לָהֶם בְּאוֹתוֹ צַד הַרַע כְּלוּם, וְשׁוֹלְחִים מִהֵם כָּל הַחֲלָקִים הַרְעִים, וְנִדְבָקִים בְּאוֹתוֹ הַצַּד הַטּוֹב שֶׁל כָּל הַתְּקֻשׁוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת. שׁוֹר וְחֲמוּר בְּאֶשֶׁר הֵם מְזוּדָגִים בְּאֶחָד, הֵם שְׁנֵי פְּגָעִים רְעִים לְעוֹלָם. שׁוֹר הוּא צַד הַדִּין הַקָּשָׁה, וְהוּא נִדְבֵק בְּצַד הַתְּקֻשׁוֹת. הַחֲמוּר, בְּשִׂמְדוּג עִפּוֹ, שֶׁהוּא מְצַד הָאֲחֵר, הֵם שְׁנֵי פְּגָעִים רְעִים לְעוֹלָם.

וְעַל זֶה שְׁמַעוּן הֵיזָה תִּקְרָה הַדִּין הַקָּשָׁה, וּבְשִׂמְדוּג עִם ל״ו בְּאֶחָד, לֹא יוּכַל הָעוֹלָם לְסַבֵּל, וּמִשּׁוּם כֵּן (דברים כב) לֹא תִחַרְשׁ בְּשׁוֹר וּבְחֲמוּר יַחְדוֹ. וְעַל זֶה שְׁלַח יַעֲקֹב לְעִשׂוֹ דְבָר זֶה, שְׁכַתוּב (בראשית לב) וַיְהִי לִי שׁוֹר וְחֲמוּר. וְאִם יַעֲקֹב לֹא הִנְמִיד עֲצֻמוֹ, פָּתַח רַב הֵיזָה נוֹפֵל עַל עֵשׂוֹ.

(שמות א') וְיָקָם מִלֶּךְ הַדָּשׁ. ר' אבא פתח (ישעיה ל"ב) אֲשֶׁרִיכֶם זְרַעֵי עַל כָּל מַיִם מְשַׁלְּחֵי רֶגֶל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוּר, זָכָאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵרְעֵי בְּהוּ מִכָּל שְׂאֵר עַמִּין, וְקָרַיב ל״ו לְגַבִּיהַ, דְּכַתִּיב, (דברים י"ד) וַיִּבֶן בְּהַר ה' לְהִיטֹת לוֹ לְעַם סְגוּלָה וְגו', וְכַתִּיב (דברים ל"ב) כִּי חֶלֶק יי' עִמּוֹ יַעֲקֹב הַכֵּל נִחְלָתוֹ, יִשְׂרָאֵל מְתַדְבָּקִין בִּיהַ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכַתִּיב, (דברים ד') וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּיי' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים בְּוִלְכֶם (דף ר' ע"א) הַיּוֹם.

וְעַל דָּא זָכָאִין אֵינּוּן קְמוּיָה, בְּגִין דְּאֵינּוּן זְרַעֵין עַל כָּל מַיִם. מַאי עַל כָּל מַיִם. דְּזַרְעֵין לְצַדִּיקָה. וּמֵאֵן זְרַע לְצַדִּיקָה, כְּתִיב בִּיהַ (תהלים נ"ז) (הדא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים כ"ח) כִּי גָדוֹל עַד שָׁמַיִם עַל כָּל מַיִם) אִיהוּ חַיָּי, וּמֵאֵן אִיהוּ מֵעַל שָׁמַיִם. (ויקרא ט"ז ע"א ס"ד ב') דָּא עֲלָמָא דְּאֵתִי. וְיִשְׂרָאֵל זְרַעֵי זְרַעָא עַל כָּל מַיִם.

בְּסִפְרָא דְּרַב יִיבָא סְבָא חֲבִי אָמַר, כְּתִיב (דניאל ד) בְּגִזְרַת עִירִין בְּתַנְמָא וּמֵאֲמַר קְדוּשִׁין שְׂאֵלְתָא, כָּל דִּינֵין דְּהָאֵי עֲלָמָא, וְכָל גְּזֵרִין, וְכָל שְׂאֵלְתֵין, בְּלָהוּ מְיֻמֵי בְּחַד הִיכְלָא. דְּתַמְנָן ע"ב סְנֵהֲדָרִין מְעִינִין בְּדִינֵין דְּעֲלָמָא. וְהָהוּא הִיכְלָא אֲנִרִי הִיכָל (פְּקוּדֵי רַנ"א ע"א) זְכוּתָא, בְּגִין, דְּכַד דִּינֵין דִּינָא, מְהַפְּכִין בְּזִכּוּתָא דְּבַר נֶשׁ בְּקַדְמִיתָא.

מַה דְּלָאו חֲבִי, בְּדִרְגָא דְּהָהוּא סְטְרָא אֲחֵרָא, דְּתַמְנָן אִיהוּ אֲתֵר דְּאֲנִרִי (רס"ה א') חוֹכְ"ה, בְּגִין דְּכָל עוֹבְדֵי דְּהָהוּא אֲתֵר, דְּנִחְשׂ אֵשֶׁת זְנוּנִים, לֹא אִיהוּ אֵלָא לְמַהֲפָכָא בְּחוֹבָה דְּבַר נֶשׁ, וְלְמַלְשָׁן עַבְדָּא לְמֵאֲרִיָּה.

אֵינּוּן דְּהִיכְלָא דְּזִכּוּתָא, אֲקָרוּן מַיִם מְתוּקִים, מַיִם צְלוּלִין. אֵינּוּן דְּהִיכְלָא דְּחוֹבָה, אֲקָרוּן מַיִם מְרִירִין, (במדבר ה) מֵי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים. בְּהָהוּא הִיכְלָא דְּזִכּוּתָא, לֹא מְיֻמֵי אֵלִין תְּלַת (בראשית קפ"א א'): בְּנֵי, חַיָּי, וּמְזוּנֵי. וְלָאוּ בְּהָהוּא אֲתֵר (רס"ז א') דְּחוֹבָה, לֹא בְּמַיִם מְתִיקִין וְצְלוּלִין, וְלָאוּ בְּמַיִם מְרִירִין מְלַטְטִין.

וְעַל דָּא, יִשְׂרָאֵל זְרַעֵי עַל כָּל מַיִם, זְרַעָא קְדוּשָׁא דְּאוּלִידוֹ עַל כָּל מַיִם, אִיהוּ, דְּהָא לָאוּ נִכּוֹן זְרַעָא דִּדְלָחוֹן אֵלָא לְעִילָא. וְעַל דָּא אוּקְמוּנָה מִכָּל מְקוּם, בְּנֵי חַיָּי וּמְזוּנֵי, לָאוּ בְּזִכּוּתָא תְּלוּי מְלָתָא, אֵלָא בְּמִצְוָה קְדוּשָׁא תְּלוּי מְלָתָא, וְאַתֵּר דָּא עַל כָּל מַיִם אִיהוּ.

מְשַׁלְּחֵי רֶגֶל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוּר, דָּלָא אֵית ל״ו בְּהָהוּא סְטְרָא בִישׂא כְּלוּם, וּמְשַׁרְרִין מְנַיְיָהוּ כָּל חוֹלְקִין בִּישׂוּן, וּמְתַדְבָּקִין בְּהָהוּא סְטְרָא טְבָא, דְּכָל קְדוּשִׁין (בראשית קפ"ז ב') עֲלָאִין, שׁוֹר וְחֲמוּר בַּד מְזוּדָגִין בְּחֵדָא, תְּרִין פְּגָעִין בִּישׂוּן אֵינּוּן לְעֲלָמָא. שׁוֹר: סְטְרָא דִּדִּיקָא קְשׂוּיָא אִיהוּ, וְאַתֵּר דְּבִקְרָתָא דְּסְטֵר קְדוּשָׁא אִיהוּ. חֲמוּר: בַּד אֲזוּדוּג בְּחֵדִיָּה, דְּאִיהוּ מְסִטְרָא אֲחֵרָא, תְּרִין פְּגָעִין בִּישׂוּן אֵינּוּן לְעֲלָמָא.

וְעַל דָּא, שְׁמַעוּן תּוֹקְפָא דִּדִּיקָא קְשׂוּיָא חוֹה בִּיהַ, וְכַד מְזוּדָגִין בְּחֵדָא, לֹא יוּכַל עֲלָמָא לְמַסְבֵּל, וּבְגִין כֵּן, (דברים כ"ב) לֹא תִחַרְשׁ בְּשׁוֹר וּבְחֲמוּר יַחְדוֹ. וְעַל דָּא, שְׁדַר יַעֲקֹב לְעִשׂוֹ מִלָּה דָּא, דְּכַתִּיב, (בראשית ל"ב) וַיְהִי לִי שׁוֹר וְחֲמוּר. וְאִי לָאוּ דְּמֵאֲרִיָּה יַעֲקֹב גְּרַמִּיָּה, דְּחִילוֹ סְגִיָּא נִפְל בִּיהַ בְּעֵשׂוֹ.

תורה ה חלק ב

תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, פי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב (תהלים פ"א):

זה החולה. גם בהקראת הקול יש בחינת התמזגות היסודות, ועל כן עלידי פגם אמונה, שעלידייה נפגם בחינת הארבעה יסודות, פי כלם מתגליו רק עלידי בחינת עפר, שהיא מאנא דכלהו, עליון אין לו רפואה:

ב וחתקו לזה הוא שצריכו לחתור ולמצא המים שמשם גדלה האמונה. ואלו המים הם בחינת עצות, שמשם גדלה האמונה, בבחינת (ישעיה כח): אודה שמך פי עשית פלא עצות מרחק אמונה אמן; שעל ידי העצות גדלה האמונה. ועצות הם בחינת עמק הלב, הינו בשנתקלקל ונפול האמונה, עד שאין מועיל אפילו קול צעקה, שהוא קול בלא דבור בנ"ל, אזי צריכו לצעק מן הלב לבר, בבחינת (איכה ב): צעק לבם אל ה', שהוא צעקת הלב לבר, בלי קול, בבחינת (תהלים קל): מועמקים קראתי ה' - מעמקא דלבא. ועמק הלב זה בחינת עצות, בבחינת (משלי כ): מים עמקים עצה לבב איש. ועל כן בשאין מועיל קול צעקה מחמת נפילת האמונה, אזי צריכו לצעק מן הלב לבר, בלי קול, רק מעמקא דלבא, ועלידייה נתגליו העצות בנ"ל, שהם בחינת: מים עמקים עצה וכו'. ועלידי העצות שנתגליו בעולם, (דהינו שיודעין בעולם לתו עצה לנפשם, כל אחד ואחד מה שצריד), עלידייה גדלה האמונה, בבחינת: עצות מרחק אמונה אמן, בנ"ל. ואזי חוזר ונתתמן כל הבחינות הנ"ל, פי העצות הם בחינת פלא, בחינת: אודה שמך פי עשית פלא עצות מרחק וכו', ועלידייה נתתמן ומקבל רפואה להפכות המפלאות, שהם בחינת: והפלא ה' את מכתך וכו'. גם תפלה היא בחינת פלאות, בחינת (שמות טו): נורא תהלת עשה פלא. וכן זכות אבות, בבחינת (תהלים עח): נגד אבותם עשה פלא:

וזהו: ואנכי תרגלתי לאפרים (הושע יא) - זה בחינת עצות, כמו שכתוב (שמות יא): העם אשר ברגלך - ההולכים אחר עצתך. קחם על זרועתי - זה בחינת זכות אבות, שהם זרועות עולם. ולא ידעו פי רפואתם - פי באמת עלידייה נעשה רפואה בנ"ל:

וזהו בחינת בריאת העולם, ברישא חשוכא וחדר נהורא. חשך זה בחינת העדר העצה, בבחינת (איוב לח): מי זה מחשיך עצה במליו; ואחר כך, בשנתגלה העצה, שהוא בחינת עמק, בחינת מים עמקים, זה בחינת (שם יב): מנגלה עמקות מני חשך. וכל מה שנתגלה יותר האור, דהינו העצה, ונדחה החשך שהוא העדר העצה, נתגדל האמונה ביותר. פי עקר גדול האמונה הוא בבחינת (תהלים צב): ואמונתך בלילות, דהינו כל מה שנדחה והולך חלק מהלילה ונתקרב אל אור היום, נתגדל האמונה ביותר, וכן הולכת ונגדלת מעט מעט, כפי מה שנדחה מהלילה ונתקרב יותר אל היום, עד שבאור היום אז נתגדל האמונה בשלמות, בבחינת (איכה ג): חדשים לבקרים רבה אמונתך. ואז, באור היום, הוא עקר צמיחת הרפואה, בבחינת (ישעיה נח): אז יקע בשחר אורך וארכבתך מהרה תצמח. נמצא שעל ידי התגלות העצה, שהיא בחינת התגלות האור מן החשך, דהינו שנדחה החשך שהוא בחינת לילה, ונתגלה האור, בחינת יום, עלידייה נתגדל האמונה בנ"ל, ועלידייה עקר הרפואה, בבחינת:

א העקר הוא האמונה, וצריד כל אחד לחפש את עצמו ולחזק את עצמו באמונה. פי יש סובלי הלאים, שיש להם מכות מפלאות, והם סובלים ההלאים רק בשביל נפילת האמונה, בבחינת (דברים כ"ח): והפלא ה' את מכתך מכות גדלות ונאמנות וחקים רעים ונאמנים. ונאמנים דיקא, פי הם באים עלידי פגם אמונה, פי עלידי נפילת האמונה באים מכות מפלאות, שאין מועיל להם לא רפואות ולא תפלה ולא זכות אבות. פי כל הרפואות הם עלידי עשבים, והם גדלים רק עלידי אמונה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (תענית ח): אין הגשמים יורדין אלא בזכות אמונה, שנאמר: אמת מארץ תצמח, וצדק משמים נשקף. שגשש אמונה, אז יורדין גשמים וצומחים עשבים, ואזי יש רפואות, אבל עלידי נפילת האמונה אין גשמים, ואזי אין רפואה. גם עקר פח הרפואה שיש בכל עשב ועשב הוא על פי הסדר שיש להזרעים, לפי המקום ולפי הזמן. פי יש עשב, שעקר כחו לרפואות הוא רק בשקוצרין אותו עד שלא הביא שלישי, ואחר כך אין פח לאותו עשב לרפואות. וכן יש עשב, שכחו רק בשנגמר עד שנופל מאליו, וכיצא בזה, כפי הסדר של הזמן שיש להם. וכן יש סדר לפי המקום - שבמקום זה גדל זה העשב, ובמקום אחר גדלים עשבים אחרים, ועקר פחם לרפואות הוא רק על פי הסדר שיש להם לפי הזמן והמקום. וסדר הזרעים הוא עלידי אמונה, בבחינת (שבת לא): אמונה זה סדר זרעים, שעל ידי אמונה נעשה הסדר של הזרעים לפי הזמן והמקום, שעלידייה יש להם פח לרפואות, ועל כן עלידי נפילת האמונה אין מועיל רפואות. וכן תפלה היא גם כן בחינת אמונה, כמו שכתוב (שמות יז) ויהי ידיו אמונה, ותרגומו: פרישן בצלו. וכן זכות אבות נתגלה גם כן על ידי אמונה, בבחינת (שה"ש ב): הנצנים נראו בארץ. הנצנים אליו אבהו, כמו שכתוב בזהר הקדוש (בהקדמה א), הם נראין ונתגליו בארץ, שהיא בחינת אמונה, כמו שכתוב (תהלים לו): שכן ארץ ורעה אמונה, בחינת: עפר מאנא דכלהו (ת"ז תי" ע" דף קכ). עליון עלידי נפילת האמונה אין מועיל לו לא רפואה ולא תפלה ולא זכות אבות, פי כל אלו הם בחינת אמונה בנ"ל. וגם אין מועיל להחולה קול צעקת של אה ונגיחות, שלפעמים מועיל להחולה אלו הקולות, שמרחמין עליו עלידי קולות הללו, אבל עלידי נפילת האמונה גם זה אין מועיל, פי הנגיחות וצעקת אה הנ"ל הם קול בלא דבור, וקול - זה בחינת אבהו, פי הקול כלול מאש מים רוח (תיקון טט), שהם בחינת תלת אבהו, והם נראין ונתגליו רק עלידי אמונה, שהיא בחינת עפר מאנא דכלהו. ועל כן עלידי נפילת האמונה אין מועיל לו גם הקולות הנ"ל. וגם עלידייה בעצמו אין מועיל לו רפואה, פי עקר הרפואה היא עלידי התמזגות היסודות, פי יש ארבעה יסודות: אש, מים, רוח, עפר, וצריד לזה חכם גדול, שידע על פי דאקטריי למוג היסודות שיש בכל אחד ואחד מן העשבים, כפי הרפואה שצריד זה החולה לפי קלקול היסוד, שנתקלקל ונחלש אצל

רבויה הפרנסה כנ"ל, ועלידי הפרנסה הוא מצחצח נפשו, כי אכילת הצדיק הוא רק בשביל הנשמה, כמו שכתוב (משלי י"ג): צדיק אוכל לשבע נפשו, ושביעת הנפש זה בחינת הצחצחות, שמוצחצח נשמתו עלידי אכילתו, בבחינת (ישעיה נ"ח): והשביע בצחצחות נפשו. ואזי שמוצחצח נשמתו, אזי הוא איש תבונות, בחינת: ונשמת שדי תבינם כנ"ל. ועלידייזה נתגליו העצות כנ"ל, ומשם גדלה האמונה וכו' כנ"ל:

ד ודע, שעל ידי נפילת האמונה עלידייזה נעשה ונתחזק אמונות בזביות, אמונות העבודה זרה וכיוצא, כמו שכתוב (יחזקאל כו): אמלאה החרבה, פשוה קם זה נפל וכו' (ע' מגילה ו). פי עקר קיום וחזק אמונות בזביות הוא מנפילת האמונה הקדושה, וכשמעלין האמונה הנפולה, מזה נעשין גרים, פי עלידי שנקלטין ונבריו נפילת האמונה שמשם יניקת אמונתם, עלידייזה נחלש כח אמונתם, ואזי הם הזורים לאמונתינו הקדושה ונעשין גרים. ולפעמים נעשין גרים בכח ולפעמים נעשין גרים בפעל. הינו, אז שנעשין גרים מפוש בפעל, שבאין עכו"ם ומתגורין, אז שנעשה רק בכח, שעל ידי שמעלין אמונה הנפולה ונחלש אמונתם, עלידייזה נתגלה להם במקום שהם האמונה הקדושה, ומאמינים שם במקום שהם, שיש יחיד קדמון ותברך, בבחינת (מלאכי א): בכל מקום מקטר ומגש לשמי. וזה תלוי כפי הזק האמונה בזביות שהיה מתחלה, הינו בשתאמונה בזביות היתה הזקק בתחלה, אזי אחר כך בשמשברין אותה ומעלין האמונה הנפולה וקדשה משם ונעשין גרים, אזי נעשין גרים בפעל מפוש, וכשתאמונה בזביות לא היתה הזקק כל כך בתחלה, אזי בשנשברת ומהפכין אותה אל הקדושה, אזי אין נעשה מפנה רק גרים בכח:

ה והנה הכלל - שעל ידי שמעלין אמונה הנפולה, עלידייזה נעשין גרים, ומחמת שאלו הגרים נעשין מלקיטת נפילת האמונה, עלי בן הם מוציין לישראל, בבחינת (קדושין ע): קשים גרים לישראל כספחת. ספחת - הינו מכות, בחינת מכות מפלאות הנ"ל, שנעשין עלידי נפילת האמונה כנ"ל, ומחמת שאלו הגרים נעשין מלקיטת נפילת האמונה, עלי בן הם קשים כספחת כנ"ל:

ו ואלו הגרים הם מכניסין גאווה בישראל, פי אמרו רבותינו זכרונם לברכה (חגיגה ה): במסתרים תכבה נפשי מפני גוה - מפני גאותן של ישראל, שנתנה לעכו"ם. נמצא שהגאווה דקדשה של ישראל נפלה אליהם, ועל כן בשחוזרים עכו"ם ומתגורין, הם מביאין עמהם גאווה שהיתה אצלם כנ"ל, ומכניסין בישראל גאווה:

ועלידייזה נוסליו חרב הגאווה מנהיגי הדור, שמתגאים על הדור בחנם, פי יש מנהיגים, שמתנהגים ברבנות ומושלים על עם דל, והם מתגאים על הדור בחנם, פי לא נתן להם גדלה מן השמים כלל, רק הם מתגאים מעצמם על הדור בחנם, והם מקבלין חרב הגאווה, בבחינת (דברים לג): ואשר חרב גאותך - עלידי הגרים הנ"ל, שהם מכניסין גאווה בישראל כנ"ל, ומושלים על עם דל בחנם, ויש להם כח אפלו להעניש את מי שאינו רוצה להכניע עצמו תחת ממשלתם, וכל זה עלידי חרב הגאווה הנ"ל. ובאמת אין זה נקרא מעניש, אלא

וזהו מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: מאי טעמא עזי מסגן ברישא והדר אמרי, בכריתו של עולם, ברישא השוכא והדר נהורא (שבת עז). עזי זה בחינת אמונה, בחינת (תהלים צג): לבש ה' עז התאזר, בחינת (ישעיה יא): והיה צדק אזור מתניו, ואמונה אזור וכו'. והדר אמרי - אמרי בחינת הרפואה, בחינת (שם נז): אמר ה' ורפאתיו, וזהו אמר, ראשי תבות: אש מים רוח, שמשם הרפואה. הינו מפני מה עקר הרפואה עלידי אמונה, פי צריך להקדים אמונה בתחלה, ואחר כך זוכין לרפואה, והשיב: בכריתו של עולם, ברישא השוכא והדר נהורא, הינו, פי זה הוא בחינת בריאת העולם שברישא השוכא וכו', פי עקר גדול האמונה - עלידי העצה, שהיא בחינת: מנגלה עמקות מני השף, פי אין האמונה נגדלת בשלמות רק באור היום, ועל כן צריכין לקבל הרפואה רק עלידי אמונה, פי צמיחת הרפואה היא רק באור היום, בבחינת: אז יבקע פשוט אורד וכו' כנ"ל:

ג ודלות ודלות המום הנ"ל, דחינו העצות, לזה צריכין איש תבונות, בבחינת: מים עמוקים עצה בלב איש, ואיש תבונות ידלנה. וזה שכתוב (דברים לב): פי גוי אבד עצות המה, ואין בהם תבונה; פי שבאין תבונה, עצתו אבודה, פי התגלות העצה - עלידי איש תבונה כנ"ל. ואיש תבונות הוא מי שיש לו נשמה, בבחינת (איוב לב): ונשמת שדי תבינם. וצריך לזה ולצחצח הנשמה, וזה נעשה עלידי שממשיך המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים, שזה בחינת שדי, שהוא בחינת צמצום, פי שדי - על שם שאמר לעולמו די, (כמוכא בפירש"י פ' מקץ, וע' ב"ר פ"ה ופ' מ"ה, חגיגה יב), ועלידייזה מוצחצח הנשמה. וזהו: ונשמת שדי תבינם - שעל ידי בחינת שדי, דחינו המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים, עלידייזה מוצחצח הנשמה, ואזי הוא איש תבונות כנ"ל. פי עלידי המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים, דחינו לתוך גופים, עלידייזה נכפל ונתרבה פרנסתו, פי בשממשיך רוחניות אלקות לתוך צמצומים, דחינו לתוך גופים, זה בחינת בריאה, פי נעשה עתה בריאה חדשה עלידי חבור רוחניות אלקות עם הגוף והצמצום, שזה עקר הבריאה, ואזי תכף בשנעשה איזה בריאה, אזי השם יתברך נותן פרנסה תכף, פי השם יתברך מפרנס מקרני ראמים עד ביצי כנים (ע"ז ג), ותכף שיש בריאה, תכף השם יתברך נותן פרנסה, פי הנשמה לבד אינה צריכה פרנסה, וכך הגוף לבד אינו צריך גם כן פרנסה, ועקר צדק הפרנסה הוא רק בשנתחבר הנשמה עם הגוף, דחינו שתופא דנפשא ובשרא, אז צריכין פרנסה, ועל כן עלידי שממשיך רוחניות אלקות לתוך צמצומים וגופים, שזה בחינת בריאה, בחינת שתופא דנפשא וגופא, עלידייזה נתרבה ונכפל פרנסתו, פי תכף בשיש בריאה, נותן השם יתברך פרנסה כנ"ל. וזה בחינת (ברכות סג): כל המשתף שם שמים בצערו - דחינו שממשיך ומשתף רוחניות אלקות לתוך הצמצום, שהוא בחינת צער, אזי כופלין לו פרנסתו, פי עלידייזה נתרבה הפרנסה כנ"ל. שנאמר: והיה שדי בצריך, וכסף תועפות לך. שדי זה בחינת הצמצום, בחינת המשכת רוחניות אלקות לתוך הצמצום, בחינת משתף שם שמים בצערו - עלידייזה: וכסף תועפות לך, הינו

מוזיק, כי הן מוזיקי עממא. וזה: קשים גרים לישראל כספחת, בהינתן ספחים שגדלים מאליהם, הינו שעל ידי הגרים נוסליו גאווה מנהיגי הדור, שגדלים מאליהם, ומתגאון מעצמן על הדור בהנם, כי לא נתן להם גדלה מן השמים כלל כנ"ל, ועל בן נקראים גרים, על שם (תהלים סג): ויגרוהו עלידי הרב, כי עלידי הגרים נעשה הרב הגאווה כנ"ל:

שיש לו, בהינתן: כמפלא מופך אל תדרש וכו', בהינתן (שמות יט): פן יחרסו אל ה' לראות וכו'*) . וזה בהינתן (שם לג): ושמתיו בנקרת הצור, הנאמר כמשה, בעת שזכה לראות ולהשיג מה שהשיג, הינו שהבטיחו השם יתברך להגן עליו, שיהיה נסתר בנקרת הצור, והינו בהינתן צמצום, שלא יצא המח לשוטט חוץ לגבול שהיה לו:

ו עלידי הגאווה של אלו המנהיגי הדור, עלידיהם הם מנהיגים תאוצה נאוף בעולם, בבחינת (משלי ו): ואשת איש נפש יקרה תצור, שעל ידי גאווה מתגבר תאוצה נאוף, שהיא בחינת חותם דסטרא אחרא, בחינת (ויקרא טו): הקתים בשרו מזוב; כי עלידי הרב הגאווה דקדשה מתגברים על תאוצה נאוף, בבחינת (תהלים מה): הגור הרב על ידו, אבל עלידי הרב הגאווה של אלו המנהיגים הנ"ל שמקבלים מהגרים כנ"ל, מתגבר, הם ושלום, תאוצה זו כנ"ל:

ו ולהנצל מזה הוא עלידי המגנים שבדור. כי יש מגני ארץ, שהם מגנים עלינו ומצילין אותנו, כי הם מכניעין החותם דסטרא אחרא, שנעשה עלידי הגאווה כנ"ל, בבחינת (איוב מא): גאווה אפיקי מגנים סגור חותם צר, שהם סוגרין ומכניעין חותם דסטרא אחרא, שהיא בחינת תאוצה הנ"ל, שנעשה עלידי גאווה כנ"ל. ועלידי שהם מכניעין זאת התאוצה, שהיא בחינת חותם דסטרא אחרא, עלידי זה נעשה בחינת תפלין, מחיו, שהם בחינת חותם דקדשה, בחינת (שה"ש ח): שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך (ע' תי' א' ותי' כ"ב). כי עקר תקון המחין – עלידי שבירת תאוצה נאוף, כי עקר המח עלידי לחות הגוף, כי המח הוא כמו גר דולק, והלחות שבגוף הם עולין להמה, ונעשין שמנים אל המח. נמצא שעקר המחין – עלידי לחות ושמנונית הגוף. על-כן עלידי שמכניעין תאוצה נאוף, ואין יוצאין לחות ושמנונית הגוף לחוץ, עלידיהם עולין הלחות אל המח ונעשה שמנים, שזה עקר המחין. על-כן עלידי המגנים הנ"ל שמכניעין תאוצה זו, על-כן הם עושין עלידיהם בחינת תפלין, מחין, כנ"ל, כי הם מעלין לחות הגוף מבחינת הקתים בשרו, ועושין מזה מחין, בחינת תפלין, כי תפלין הם התנוצצות המחין, ועל בן נקראו התפלין יקר, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מגילה טז:): ויקר – אלו תפלין, כי התפלין נעשין עלידי תקון תאוצה נאוף, שהיא בחינת: אשת איש נפש יקרה תצור, כנ"ל. ועל בן נקראין התפלין פאר, כי נעשין עלידי תקון הגאווה וההתפארות, שמביאין הגרים כנ"ל. וזה בחינת (שמות ג): ומשה היה רעה – משה הוא הדעת, בחינת מחיו, תפלין, הוא רעה דקדשה, הפך רעה זונות (משלי כט). וזה בחינת שבועה רועים דקדשה, בחינת משה היה רעה, בחינת תפלין, שין של שלשה ראשים, שין של ארבעה ראשים, שהם בחינת שבועה רועים הנ"ל. וזה בחינת שדי של תפלין, זה בחינת הצמצום, שצריך כל אחד ואחד לצמצם את מחו ושכלו, שלא להניח את המח לצאת חוץ לגבול שיש לו, שלא יהיה משוטט המח במה שאין לו רשות לפי מדרגתו, בבחינת (חגיגה יג): כמפלא מופך אל תדרש, במכסה מופך אל תחקר, שזהו בחינת שדי, בחינת צמצום, כי שדי – שיש די באלקותו לכל בריה (כמובא בפירש"י פ' לד) , הינו שכל בריה יש לו די וגבול באלקותו יתברך, שאסור לו לילך בשכלו כי אם עד הגבול, לא יותר, כי כל אחד ואחד יש לו גבול וצמצום בשכלו לפי ערכו, שאפלו בקדשה אסור לו לצאת חוץ לגבול

ח ועלידיהם נעשין דבורים כשרים, להחיות ולהשיב את הנשמות הנפולות, כי יש נשמות שנפלו, שצריכין להחיות ולהשיב אותם בכל מיני מטעמים המשיבין את הנפש, בבחינת (שה"ש ב): סמכוני באשישות, רפדוני בתפוחים, כי חולת אהבה אני, ועלידי תקון וזכור המחין, שנעשה עלידי מגני ארץ כנ"ל, מזה נעשה אמרות מהורות להחיותם. כי עקר התגלות המח הוא בהדבור, כמו שכתוב (משלי ב): מפיו דעת ותבונה. ועל בן כשהמחין זכים, נעשין דבורים כשרים, וכחם משיבין את הנשמות הנפולות, בבחינת (שם כו): שבועה משיבי טעם, הינו עלידי תפלין מחין שהם בבחינת שבועה רועים, על ידם נעשין שבועה משיבי טעם, הינו בחינת דבורים כשרים הנ"ל, שבהם משיבין הנשמות שנפלו, שהם בחינת (שם כד): שבע יפול צדיק וקם. וזהו בחינת (תהלים יב): אמרות ה' אמרות מהורות מוזקק שבועתים; הינו בחינת האמרות מהורות שנעשין עלידי זכור המחין, בחינת תפלין שהם בחינת שבועה רועים, שעלי ידיהם נעשה שבועה משיבי טעם כנ"ל, וזהו: מוזקק שבועתים, כנ"ל: מ ו זה בחינת חלום עלידי מלאך, כי אלו המאמרות מהורות הם בחינת מלאך, בחינת חלום עלידי מלאך, כי הדבור הוא הרשימה של המח, כי מה שנרשם ונעלם במח, נחקק ונרשם בהדבור, וכשהמחין זכים, שעלידיהם נעשין אמרות מהורות כנ"ל, אזי גם כשהסתלק המח בשעת שנה, ואין נשאר רק הרשימה של המח, שהוא בחינת דבור, אזי גם הרשימה זכה, בבחינת חלום עלידי מלאך. וזה בחינת שאחר הסתלקות משה בא שר צבא ה' ואמר: עתה באתי (יהושע ה). הסתלקות משה זה בחינת הסתלקות הדעת, בחינת שנה, שאז הדעת מסתלק, ואין נשאר רק הרשימו, אזי הוא בחינת: ויאמר וכו' אני שר צבא ה', והינו מלאך, עתה באתי, כי אז נשאר הרשימו בבחינת מלאך, בחינת חלום עלידי מלאך כנ"ל: וזה בחינת: ה' יתן אמר המבשרות צבא רב (תהלים סח). ה' יתן אמר – זה בחינת אמרות מהורות הנ"ל, בחינת הרשימה של המח שזה בחינת מלאך כנ"ל. וזהו: המבשרות צבא רב – הינו מלאכים כנ"ל. וזה בחינת מה שמוכא בכתבי האר"י ז"ל , שיצבאות הוא הנעלם של שדי, כי הנעלם של שין דלת יוד הוא בגימטריא צבאות עם הכולל, כמבאר שם. הינו שהנעלם של שדי, והינו בשבחינת שדי שהוא המחין נסתלק, בחינת הסתלקות המחין בשעת שנה, ואין נשאר רק הרשימו, שהוא בחינת נעלם של שדי, אזי זאת הרשימו שהיא בחינת נעלם של שדי, היא בבחינת צבאות, בחינת מלאך כנ"ל. וזה בחינת (דניאל ז): ושער ראשה בעמר נקא. שער ראשה זה בחינת התנוצצות המחין, כי השערות יוצאין מן המחין, וכשהמחין נקיים וזכים, אזי נעשה גם מהרשימו בחינת מלאך. וזהו: בעמר נקא. עמר ראשי תבות: עשה מלאכיו רוחות (תהלים קד), בחינת מלאכים, שנעשין עלידי הרשימו, כשהמחין נקיים וזכים כנ"ל. אבל כשאין המחין נקיים וזכים, אזי נעשה מבחינת שערות בחינת (ישעיה יג): ושעירים ירקדו שם, בחינת חלום עלידי שד.

וזה בהינתן אדם ובהמה, בהינתן הלום עלידי מלאך והלום עלידי שד. כי הלום עלידי מלאך זה בהינתן אדם, בהינתן (בראשית א): נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. כדמותנו – זה פח המדמה, שהוא בצלמנו, בהינתן מלאך, בהינתן הלום עלידי מלאך, כי בשעת שנה הפח מסתלק, ואין נשאר רק בהינתן פח המדמה, וכשהפחין ופס, אזי גם הפח המדמה שנשאר הוא בהינתן מלאך, בהינתן: כדמותנו בצלמנו – שהפח המדמה הוא בצלמנו, בהינתן מלאך כנ"ל, בהינתן הלום עלידי מלאך, וזה בהינתן אדם, כמו שכתוב: נעשה אדם וכו'. אבל הלום על ידי שד זה בהינתן בהמה, בהינתן (חבוק ב): ושד בהמות יהיתן. וזה בהינתן (תהלים מט): אדם ביקר כל לין – הינו כשאינו לן וישן ביקר, בהינתן תפלין כנ"ל, הינו שאינו מוצף הפחין בהינתן תפלין, אזי: נמשל כבהמות נדמו – הינו אז הפח המדמה, בהינתן בהמה, בהינתן הלום עלידי שד, שזה בהינתן בהמה כנ"ל. וזה אותיות מלאך ראשי תבות: כי לאלקים מנגי ארץ (שם מז); כי עלידי מנגי ארץ נעשה המלאך, עלידי שמתקנין הפחין והתפלין כנ"ל, שעלידייה נעשה בהינתן הלום עלידי מלאך כנ"ל:

י אבל יש גם להמאכלים חלק בחלום, כי מן המאכלים עולים עשנים אל המוח, ונצטרין מהם חלומות בשנה. על-כן צריכין לחזק את המלאך כדי שלא יהיה נפגם החלום עלידי המאכלים, כי כשאין חזוק בהמלאך, אזי נפגם החלום עלידי המאכלים, בהינתן הלום עלידי שד, הם ושלום: כי יש שבעה איקלימים, ועל כל איקלים יש מלאך ממנה, בהינתן (זכריה ד): שבעה עיני ה' הפה משוטטים בכל הארץ, ועל כן בכל איקלים גדלים פרות אחרים, כפי הממנה, ועל כן הם נחלקים לשבעה איקלימים, כנגד בהינתן שבעה רועים, שהם בהינתן תפלין, שמשם נעשין בהינתן המלאכים כנ"ל, והשפע כשיורדת, מקבל אותה תחלה המלאך הממנה שם, ואחר כך יורדת דרך השדים השוכנים באויר, שהם מקבלים את השפע בדרך מעבר לבד, ואין יונקים ממנה רק כדי היוותם לבד, ואחר כך יורדת השפע למטה, לאותו המקום והשדה שהשפע הולכת לשם, ואחר כך מקבל המלאך את השפע, בהינתן (דניאל ד): אנת הוא מלכא וכו', שנגאמר שם על האיילן דמוזן לבלא בה וכו'. וזה בהינתן (קהלת ח): מלך לשדה נעבד, שהמלאך מקבל השפע מן השדה, דהינו כשהשפע באה למטה, אז מקבל אותה המלאך. וכל אלו מקבלין מבהינתן שדי, ועל כן כלם נקראים על שם שדי, כי שד – על שם שדי, וכן שדה – על שם שדי, וכן העובד השדה נקרא על שם שדי, כמו שכתוב (ישעיה כח): יפתח וישדד אדמתו. וכשהינתן המלאך חוק, אזי אין השדים מקבלין השפע רק דרך מעבר לבד, ואין יונקים ממנה רק כדי היוותם לבד. אבל כשנחלש, הם ושלום, פח המלאך, אזי הם מקבלין לעצמן פח המלאך, ואזי המאכלים הגדלים על ידם, נתערב בהן פח הש"ד, כי הם קבלו לתוכן ממש את פח המלאך. נמצא כשגדלים המאכלים, הם גדלים עלידי תערבת פח הש"ד, וכשאוכלין אלו המאכלים, נעשה מהם הלום עלידי שד, הם ושלום, ולא זו אף זו, כי גם הם יכולין לממא את האדם, הם ושלום, בשנה בפמאח הידוע, הם ושלום, כי המלאך הוא בהינתן אש, כמו שכתוב (יהוה א): מראיהם כנחלי אש בוערות כמראה הלפידים, וכשנחלש פח המלאך, ואזי השדים מקבלין לעצמן פח המלאך, אזי הם מתממין עלידי האש הזה ומממאין, הם ושלום, בפמאח הנ"ל. ועל כן צריכין לחזק את המלאך, וחזוק המלאך הוא

עלידי שמחה, בהינתן (משלי טו): לב שמח ויטב פנים, זה בהינתן המלאך, בהינתן (ישעיה סג): ומלאך פניו הושיעם – שנתחזק על ידי לב שמח. ועל כן מקום המלאכים נקרא שחקים על שם שחוק ושמחה, כי עקר חזוק המלאכים – עלידי שמחה כנ"ל:

וזה בהינתן השמחה של תפלין, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה, שרב (ירמיה) הוה ברח טובא, ואמר: תפלין קא מנחנא (ברכות ל, ועיין תר"י שם). הינו, כי עלידי תפלין מחין נעשה בהינתן המלאך כנ"ל, ועל כן צריך שמחה כדי לתן חזוק להמלאך כנ"ל. ועל כן בשחלם לאדם הלום לא טוב, התקון הוא תענית, כי תענית הוא בהינתן שמחה, כמו שכתוב (תהלים צ): שפחנו כימות עניתנו, שעל ידי תענית נעשה שמחה, ועלידי השמחה נותנין חזוק להמלאך ומתקנין ומכניעין את בהינתן החלום רע, שהוא בהינתן הלום עלידי שד, שפא עלידי שאין חזוק בהמלאך כנ"ל. ועל כן מי שאין רוצה להתענות על החלום, אומרים לו הפיטיבינ: לך אכל בשמחה לחמה, (קהלת ט) הינו שיהיה אכילתו בהינתן שמחה, שעלידייה מחזק את המלאך ומכניע את השדים, שעל ידם נתקלקל החלום עלידי המאכלים כנ"ל:

ועקר חזוק המלאך הוא בניסן, כי ניסן ראש השנה למלכים (ר"ה ב), ואז נתחדש כל ההתמנות של כל אהד ואהד, ואז נותנין לכל המלאכים ההתמנות שלהם, ואזי נתחדש הרצון של השם ויתברך, בהינתן (דניאל ד): וכמצבניה עבד בחיל שמיא; כי אז נותנין לכלם ההתמנות שלהם כרצונו ויתברך, ואז יש להמלאכים שמחה ונתחזקין. כי אז, בניסן, הוא זמן הגאולה, כי בניסן נגאלו, וזה ידוע, שעקר גלות מצרים היה לתקן הטא אדם הראשון, שהיו שדים מחממין אותו והוליד שדין וכו' (ערוכין יח: כ"ר פ' כ'), והחפום הוא עלידי חלישות המלאך כנ"ל, ומחמת זה היה גלות מצרים; ובניסן נגאלו, ונתתקן הטא אדם הראשון אז. נמצא שבניסן נתחזק פח המלאך, שזה בהינתן תקון הטא אדם הראשון, שנתתקן בניסן, בעת גאולת מצרים כנ"ל. וזה שכתוב (שמות ז): והוצאתי את צבאתי – בהינתן מלאכים, שיצאו ונגאלו בניסן. כי אז נתחזקו ונתתקנו כנ"ל. ועל כן עקר התחדשות הרצון, בהינתן: וכמצבניה עבד בחיל שמיא, הוא בניסן, כי אז הוא זמן תקון וחזוק שלהם כנ"ל. אבל גם בכל השנה יכולין לחדש הרצון עלידי השמחה, כי עלידי השמחה נותנין חזוק בהמלאכים כנ"ל, ואזי נתעזרר שמחה בהמלאכים כאלו נתחדש הרצון, בהינתן: וכמצבניה עבד בחיל שמיא, באותו היום, כאלו קבלו ההתמנות שלהם באותו היום. אבל עקר התחדשות הרצון הוא בניסן, ואזי הוא עקר חזוק שלהם. ואזי בניסן היה ראוי שיתבטל השמחה הנ"ל לגמרי, מאחר שנתתקן ונתחזק פח המלאך, כנ"ל:

יא אבל יש שבא ממאח הנ"ל מבהינתן אחרת. כי דע, שעל ידי רבנים ודינים שאינם כשרים, שעושין עוות הדיון, עלידייה בא ממאח הנ"ל, הם ושלום, כי עלידי עוות המשפט, שהוא בהינתן (תהלים כב): כסאות למשפט, נופלין בהינתן אהבות מן המרפכה, כי כסאות למשפט, שהוא בהינתן המרפכה, שם הוא בהינתן אהבה קדושה, בהינתן (שח"ש ג): מרפכו ארנמו, תוכו רצוה אהבה מננות ירושלים. וכשנפגם המרפכה, בהינתן כסאות למשפט, עלי

ידי עוות הדין – אזי נופלים משם אהבות נפולות, ועלידי האהבות הנפולות בא, הם ושלום, החמום והטמאה הנ"ל. ועוות המשפט נעשה עלידי בהינת תפלין רעים. כי יש בהינת תפלין, מחין, שיש בהם פסלת, כי התפלין מחין נעשין עלידי שמעלין הלחות ושמנונית הגוף מבחינת ההתים בשרו לבחינת הותם דקדשה, בהינת תפלין מחין כנ"ל. ויש לחות שצריכין לצאת, בבחינת טפת עשו וישמעאל, וכשמעלין בהינת אלו השמנונית מבחינת ההתים בשרו אל המוח, אזי נתערב פסלת בהמחין והתפלין, ועלידידיה נעשה קלקול המשפט, בבחינת (חבוקו א): רשע מכתיר את הצדיק; הינו הפסלת שמתערב ומסבב את המוח, עלידי שמעלין בהינת טפת עשו וישמעאל אל המוח, עלידידיה נתקלקל המשפט. וזהו: עלידי כן יצא משפט מעקל, הינו קלקול המשפט כנ"ל, כי המשפט – עלידי המוח, כמו שכתוב בשלמה (מלכים א ג): כי ראו כי חכמת אלקים בקרב לעשות משפט. ועל כן בשנפגם המוח, נתקלקל המשפט. ועלידי קלקול המשפט, בבחינת משפט מעקל, עלידידיה בא, הם ושלום, טמאה הנ"ל, כנ"ל. וזה מעקל, אותיות עמלק, שעל ידו בא הטמאה הנ"ל, בבחינת (דברים כח): אשר קרד בדרך. וזהו (כמדבר כד): וירא את הקנין – וירא את עמלק, שהם סמוכים זה לזה בתורה, כי טמאה הנ"ל, שהיא טמאת עמלק, היא באה עלידי גרים, ככל המבאר למעלה. וזה בהינת מראה בחלום (כמו שקורין זאת הטמאה "מראין"). מראה ראשי תבות: רשע מכתיר את הצדיק, שעלידידיה בא טמאה זו כנ"ל, עלידי שנעשה עוות המשפט כנ"ל:

יב ואזי פשבא טמאה הנ"ל עלידי עוות המשפט, אין תקון רק עלידי קשור המרפכה, שצריכין לקשר המרפכה, בהינת: מרפכו ארנמו, שהם רפאל וגבריאל וכו', שהם מלאכי המרפכה, פמובא, שצריד לקשרם, לתקן פגם המרפכה הנ"ל, שמשם באין האהבות הנפולות כנ"ל. ועל כן קדם השנה נתתקן מקדמונים לומר קשור המרפכה, דהינו: מימיני מיכאל, ומשמאלי גבריאל וכו'; כי עלידי קשור המרפכה נצולין מטמאה הנ"ל:

יג וזה בהינת: תקיעה, תרועה, שברים. תקיעה זה בהינת: היתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו (עמוס ג), בהינת חרדת הגוף, בהינת קרירות, בהינת (משלי י): וקר רוח איש תבונה, שעלידידיה הוא תקון האמונה, עלידי איש תבונה כנ"ל. תרועה זה בהינת: ומשה היה רעה, בהינת תפלין, הפך רעה זונות כנ"ל. שברים זה בהינת חלומות צודקים ואמתים, בהינת (שופטים ז): את מספר החלום ואת שברו, דהינו חלומות צודקים ואמתים: גם שברים הוא בהינת תקון המשפט, בהינת (תהלים נא): לב נשבר (ע' תיקון כ"א דף מט), דהינו מה שהלב נשקה לכבות המום הלב, שהוא כמו נור דלוק, בהינת (תהלים קד): ישברו פראים צמאם; כי עלידי קלקול המשפט, שמוזה נפלין אהבות נפולות כנ"ל, ועלידידיה הם מחממין הלב ומטמאין, הם ושלום, כנ"ל, כי הלב הוא מקום המשפט, כמו שכתוב (שמות כח): ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו. וכשויש קלקול המשפט, הם מחממין הלב עלידי האהבות הנפולות, ועל כן צריד להשקות את הלב, לכבות המום הנ"ל. וזה בהינת שברים, בהינת לב נשבר, בהינת: ישברו פראים צמאם, דהינו שהלב נשקה, ונכבה המום הנ"ל, שזה בהינת תקון המשפט:

יד וזה בהינת: ראש השנה, יום כפור, סבות, שמיני עצרת. כי ראש השנה הוא בהינת תקון האמונה, בבחינת (תהלים פט): אף אמונתך בקהל קדושים, כי אז נתקבצין כל תקהלות הקדושות, ועלידידיה נתלקטין ונתקבצין כל לקוטי האמונה, בבחינת: אף אמונתך בקהל קדושים כנ"ל, ועלידידיה נעשה תקון המחין כנ"ל. וזהו ראש השנה – ראש דיקא, כי נעשה ונתתקן בהינת מחין כנ"ל. וזהו בהינת החמשה חושים של המוח, שכלם נמצאים בבחינת ראש השנה, כי יש חמשה חושים בהמוח, שהם: ראייה, שמיעה, ריח, טעם, מישוש – וכלם נמשכין מהמוח, כי מהמוח נמשכין גידין לכל אלו החושים, וכל אלו החושים נמצאים בבחינת ראש השנה, שהוא בהינת ראש ומהין כנ"ל. הוש הראיה בראש השנה הוא בבחינת (דברים י"א): תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, בראש השנה נדון מה יהא בסופה (כמוכא בפירש"י שם), שבראש השנה רואה ומשגיח על כל השנה, מה יהא בסופה, וזהו בהינת הוש הראיה. שמיעה הוא בהינת מה שהשם יתברך שומע קול צעקות ותפלות ותרועת עמו ישראל ברחמים. ריח זה בהינת (ישעיה יא): והריחו ביראת ה', בהינת: ובכן תן פחדך ה' אלקינו על כל מעשיך ואימתך על כל מה שבראת. טעם זה בהינת (בראשית כז): ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי – מפסודין דעשה (ת"י תי" כ"א), הינו מה שהשם יתברך טועם בראש השנה כל המעשים טובים של ישראל, וזהו בהינת הוש הטעם. מישוש הוא בידיים, כמו שכתוב בעבודה זרה (תהלים קטו): ידיהם ולא ימישו; כי המישוש הוא בידיים, וזהו בהינת שידו פשוטה לקבל שכים מראש השנה עד יום הכפורים (ר"ה יח), וזה בהינת הוש המישוש. נמצא, שבראש השנה הוא תקון המחין כנ"ל, ועלידי תקון המחין נעשין בהינת תפלין דמכסין על מחא, כי תפלין הם התנוצצות המחין. וזהו בהינת עשרת ימי תשובה, כי תשובה היא בהינת (ירמיה טו): אם תוציא יקר מזולל; וזהו בהינת תפלין שנקראו יקר, כמו שאמר: ויקר – אלו תפלין, כנ"ל. (כי התפלין נעשין עלידי תקון המחין, שהם נעשין עלידי שמתקנין ומעלין מבחינת ההתים בשרו לבחינת הותם דקדשה בהינת מחין תפלין כנ"ל. וזהו בהינת: אם תוציא יקר מזולל, שהוא בהינת תשובה, והכן – נראה לו). וכיום כפור, אז הוא גמר תקון הותם דקדשה, שהוא בהינת תפלין, הפך הותם דסמרא אהרא כנ"ל, בבחינת: וכיום צום כפור והתמון. הינו שפעשורת ימי תשובה נעשה בהינת תקון התפלין כנ"ל, וכיום הכפורים אז הוא גמר תקונם, כי אז נגמר גמר תקון הותם דקדשה, שהוא בהינת תפלין כנ"ל. סבה זה בהינת תקון המלאך, כי סבה בגימטריא מלאך, בהינת חלום עלידי מלאך, שנעשה עלידי תקון המחין והתפלין כנ"ל. ועל כן סבות הוא זמן שמחתנו, כנ"ל. וזמן שמחתנו, בהינת שמחה של תפלין, לתן חזק להמלאך, כדי שלא יזיקו המלאכים לקלקל את החלום כנ"ל, כי סבות הוא חג האסיף, שאוסף כל מיני מאכל, ועל כן אז צריכין שמחה לחזק את המלאך, שזהו תקון המלאכים כנ"ל, ועל כן סבות הוא זמן שמחתנו כנ"ל. שמיני עצרת זה בהינת מלכות, בהינת (שמואל א ט): זה יעצר בעמיו הנאמר במקדש, שזה בהינת תקון המשפט, בבחינת (תהלים עב): משפטיך למלך תן, הינו בהינת תקון המשפט המבאר למעלה, שעלידידיה נתבטל טמאה הנ"ל, כנ"ל. וזהו בהינת מה שמוכא בפתיים, שבשמיני עצרת הנקבא עוצרת הטפה, הינו בהינת תקון

טמאה הנזל, שנתתקן בחינת החתים בשרו עלידי בחינות הנזל, ונעצרת המפה בקדשה, ואינה נשחטת, בבחינת החתים בשרו, חס ושלום:

טו וזה בחינת רבי עם תלמידים, שפשיש רבי אמתי עם תלמידים, עלידיזה נעשה ונתתקן גם פן כל הבחינות הנזל, פי עלידי קבוץ התלמידים אצל הרב, עלידיזה נתקבץ ונתלקט חלקי האמונה. ועל פן נקרא למוד הרב עם התלמידים ישיבה, על שם קבוץ חלקי האמונה, שהוא בחינת (שמות טז): ארץ נושבת, בחינת (תהלים לו): שכן ארץ ורעה אמונה, הפך: ארץ לא ורעה (ירמיה ב), שהוא בחינת פגם אמונה פנ"ל. פי הרב הוא משגיח על חלקי האמונה של כל אחד ואחד לקבצם ולהעלותם, בבחינת (תהלים קא): עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי. לשבת עמדי – בחינת ישיבה, בחינת: ארץ נושבת, וכנ"ל. ועל פן הגרים שנעשו עלידי קבוצי האמונה, פמבאר לעיל, עליפן הם נקראים על שם ישיבה, פמו שפתוב (במדבר כד): וירא את הקיני ויאמר איתן מושבך. וזהו: איתן תניא דמסיע לך, פמוכא בתקונים (תי' כ"א דף מג), פי למוד הישיבה הוא מסיע לגרים, פי הם נתגירין עלידי בחינת הישיבה פנ"ל, פי עלידי רבי עם תלמידים שהוא בחינת ישיבה, עלידיזה נעשו גרים, עלידי שנתקבצו ונתלקטו חלקי האמונה פנ"ל. נמצא שבחינת אמונה נתתקן עלידי רבי עם תלמידים. גם נתחדש ונתתקן המוח, פי מוח התלמידים נתתקן ונתחדש עלידי הרב, וגם מוח הרב נתחדש עלידי התלמידים, פמו שאמרו (מכות י): ומתלמידי יותר מפלם: ועקר זמן הקבוץ הוא בראש השנה, שהוא בחינת ראש, שאז הוא בחינת תקון המחין פנ"ל, והם מאירין ומחזקין זה את זה, דהינו פי גם בהרב עם התלמידים פשמתקבצים, יש כל בחינות החמשה הושים של המוח. הוש הראיה זה בחינת מה שרואין את הרב, בבחינת (ישעיה ל): והיו עיניך רואות את מוריד, שהוא דבר גדול. שמיעה הוא בחינות (איוב לו): ויגל אונם לפוסר; דהינו מה שכל אחד ואחד שומע המוסר של הרב. ריח זה בחינת המרחות והגיעות שיש לכל אחד ואחד בשביל לנסע וללך ולבוא אל הרב, וזה בחינת ריח, בחינת (שה"ש ז): וריח אפך, בחינת (קהלת ב): אף חכמתי עמדה לי – חכמתי שבאף עמדה לי (מ"ר קהלת סדר ב, ע"ש במ"כ). דהינו עלידי מרחות וגיעות, פי אי אפשר לקבל מהרב פי אם עלידי מרחות וגיעות, וזהו בחינת הוש הריה. טעם זה בחינת מה שכל אחד שומע ומרגיש מתיקות אמרי נעים של הרב. מושוש זה בחינת ידים פנ"ל, זה בחינת ההוצאות שיש לכל אחד, מה שכל אחד מוציא יגיע פשו על הוצאות לבוא לרוב, וזה בחינת 'מושוש', בחינת ידים, בחינת יגיע פשו פנ"ל. נמצא שגם פאן נתתקן בחינות החמשה הושים פמו בראש השנה, והם מאירין ומחזקין זה את זה. שלפעמים נחלש בחינות החמשה הושים של ראש השנה, ונתתקן עלידי אלו החמשה הושים של הרב עם התלמידים, וכן להפך. גם בחינת תפליון, שהוא חותם דקדשה, נתתקן על ידם, בבחינת (ישעיה ח): חתום תורה בלפדי:

וזה בחינת מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (כתובות קו ע"ש): פד הוו קמו רבנן ממתבתא דרב הונא, הוו נפצי גלימיהו, וסלק ענני וכסי ליומא (דהינו שמשא). הינו פשהו קמים התלמידים מהישיבה

של רכס רב הונא, הוו נפצי גלימיהו, דהינו הלבושיו, בחינת גדלות, פמו שפתוב (תהלים צג): ה' מלך גאות לבש, הינו שהיו מנפצין ומסלקין בחינת הגאווה, פי עלידי הישיבה של הרב עם התלמידים נתתקן חותם דקדשה, שהוא הפך הגאווה פנ"ל. וזהו: גלימיהו, גלמי ראשי תבות: וי מלך גאות לבש, בחינת הגאווה פנ"ל, שהם הכניעו וסלקו אותה. וזהו: וסלק ענני, זהו בחינת תקון הברית, שפוסקין ומעלין בחינת החתים בשרו לבחינת מחין תפליון פנ"ל. וזהו: וסלק ענני, בחינת (בראשית ט): והייתה הקשת בענן, בחינת תקון הברית פנ"ל. וזהו: ענן – ראשי תבות: נדיבי עמים נאספו (תהלים מ"ו), בחינת גרים. פי עלידי תקון הגרים נעשה תקון הברית פנ"ל. ואזי בשנעשה תקון הברית, דהינו שמעלין בחינת החתים בשרו לבחינת מחין, אזי נעשה בחינת תפליון דמכסין על מוחא. וזהו: וכסי ליומא, דהינו שמשא, הינו בחינת תפליון דמכסין על מוחא, שהוא בחינת שמשא, בחינת משה, בחינת (ב"ב עה): פני משה פפני חפוח, פי משה הוא הדעת, וכנ"ל:

וכשנתתקן המוח בבחינת משה, בחינת תפליון פנ"ל, אזי גם בבחינת הסתלקות משה, דהינו בשנסתלקון המחין, אזי גם הרשימה שנשארה, שהיא בחינת שנה, היא טובה גם פן מאד, בבחינת (קהלת ה): מתוקה שנת העובד – ראשי תבות משה. פי לפעמים נסתלקון המחין אצל הרב, וכן אצל התלמידים, פי אין המחין קבועים תמיד. ובשעת ההסתלקות אזי הוא בחינת הסתלקות משה, שהוא הדעת, בחינת שנה, ועלידי תקון המחין, עלידי הישיבה פנ"ל, אזי גם בשעת ההסתלקות הדעת, שהוא בחינת הסתלקות משה, בחינת שנה, אזי גם בחינת השנה מתוקה וטובה, בבחינת: מתוקה שנת העובד פנ"ל, פי עלידי תקון המחין בבחינת משה, עלידיזה הוא תקון השנה, בבחינת חלום עלידי מלאך פנ"ל. וזהו: מתוקה שנת העובד. מתוקה דוקא, בחינת מין מתיקון, בחינת תקון הברית שהוא בחינת מין מתיקון (כמוכא במ"א בליקוטי הראשון בס"י נ), הפך פגם הברית, שהוא בחינת מין מרירין, שהוא בחינת פגם טמאה הנזל, חס ושלום, אכל עלידי תקון המחין פנ"ל, עלידיזה השנה מתוקה בבחינת מין מתיקון, בבחינת תקון הברית פנ"ל. וזהו: אם מעט ואם הרבה יאכל, הינו שאין מוצי' לו האכילה, שעל ידה בא, חס ושלום, טמאה הנזל בחלום בשנה פנ"ל, פי נתתקן בחינת השנה עלידי תקון המחין פנ"ל, פי עלידי תקון המחין גם השנה שהוא בחינת הסתלקות הדעת, היא גם פן טובה ומתוקה מאד פנ"ל:

פי באמת צריכין דוקא לפלג את המוח, פי צריכין להשליך כל החכמות ולעבד את ה' בפשיטות, פי צריף שיהיו מעשיו מרביץ מחכמתו (אבות פ"ג), ולא המדרש הוא העקר, אלא המעשה (שם פ"א), ועל פן צריכין לפלג כל החכמות ולעבד את ה' בפשיטות, בלי שום חכמות. לא מבעיא חכמות של שטות של סתם בני אדם, אלא אפלו חכמות גמורות, אפלו מי שיש לו מוח גדול באמת, בשמגיע לאיזה עבודה, הוא צריף להשליך כל החכמות ולעסוק בעבודתו יתברך בפשיטות. וצריף אפלו להתנהג ולעשות דברים שנראה כמשוגע בשביל עבודת השם, בבחינת (משלי ה): באהבתה תשנה תמיד, שבשביל אהבת השם צריכין לעשות דברים הנראין כשנועזין, כדי לעשות מצוותיו ורצונו יתברך, פי צריכין להתגלגל

בכל מיני רפש וטיט בשביל עבודת השם ומצוותיו ותפורה, ולא דוקא מצוה ממש, אלא כל דבר שיש בו רצון השם ותפורה נקרא מצוה. כי יש תרי"ג מצוות, ואלו התרי"ג מצוות יש להם ענפים רבים, וכל דבר שיש בו רצון השם ותפורה, שעושים בו נחת לאביו שבשמים, הוא בחינת מצוה, וצריכה לנגלה עצמו בכל מיני רפש וטיט, כדי לעשות איזה רצון ונחת להשם ותפורה. ואזי בשאחבתו חזקה בליבך להשם ותפורה, עד שמסלק כל חכמתו ומשליך עצמו לרפש וטיט בשביל עבודתו ותפורה, כדי לעשות לו ותפורה איזה נחת, אזי הוא טובה להמחיו, כי אזי זוכה להשיג אפילו מה שהוא למעלה מהמחיו, מה שגם משה בחייו לא השיג, הינו בחינת: צדיק ורע לו, רשע וטוב לו (ע' ברכות ז). שזה בחינת עונות המשפט, כי זה נראה בעונות הדין, הם ושלום, שגם משה בחייו לא השיג זאת, הינו גם כשהמח מחשבות ואינו נסתלק, שזה בחינת משה בחייו, כי הסתלקות המחיו, בחינת שנה, זה בחינת הסתלקות משה כנ"ל, ומיום המחיו, בעת שהמחיו קימים ואינם נסתלקין, זה בחינת משה בחייו, וגם אז אין יכולין להשיג השנה הנ"ל, דהינו להשיג מפני מה יש צדיק ורע לו וכו', אבל עלידי שאחבתו חזקה בליבך להשם ותפורה, שמשליך ומנגלה עצמו ברפש וטיט בשביל עבודתו ותפורה, ועושה עבודת בעבד ממש בשביל אחבתו ותפורה, אזי זוכה להשיג גם מה שבחינת משה בחייו, דהינו בעת קיום המחיו, אין יכולין להשיג, דהינו צדיק ורע לו, רשע וטוב לו. כי יש בחינת בן, שהוא מחפש בגנויא דמלכא כמו בן (ע' זוהר בחר ק"א): , ויש בחינת עבד, שאין לו רק לעשות עבודתו שנתנו לו, ואסור לו לשאל שום מעם וחקירה על עבודתו, כי הוא מחיב רק לעשות את שלו, דהינו עבודתו שנתנו לו לעשות. אבל יש בן, שהוא אוהב בליבך את אביו, עד שמחמת האהבה הוא עושה מעשה עבד, מה שעבד פשוט צריך לעשות, והולך וקופץ בתוך הפוללות הגדולה (שקורין פאסי). בתוך קשרי המלחמה, ומנגלה עצמו בכל מיני רפש וטיט כדי לעשות נחת רוח לאביו, מה שאפילו עבד פשוט לא היה עושה עבודות כאלו, ואזי בשאביו רואה אחבתו החזקה בליבך, עד שמשליך עצמו לעבודת גמור בשביל אחבתו, אזי הוא מנגלה לו גם מה שאין נמסר אפילו לבן, כי אפילו הבן, שהוא מחפש בגנויא דמלכא, אף-על-פי-כן יש מקומות שגם הבן אסור לבגס לשם, הינו שיש השגות, שגם הבן אינו משיג אותם, אבל עלידי שהבן מסלק כל חכמתו ומשליך עצמו לעבודת כנ"ל, עלידייזה אביו מרחם עליו ומנגלה לו מה שאינו נמסר אפילו לבן, הינו שנתגלה לו בחינת צדיק ורע לו, רשע וטוב לו, שגם משה בחייו לא השיג זאת. וזהו בחינת (מלאכי ג): והמלתי עליהם כאשר יחמל איש על בנו העבד אתו. העבד אתו דיקא, הינו בחינת בן שמשליך עצמו לעבודתו, שמסלק כל חכמתו ועושה מעשה עבד, וזהו: בנו העבד אתו, הינו בן שעושה מעשה עבד כנ"ל, עלידייזה: והמלתי עליו, כי עלידייזה השם ותפורה מרחם עליו, מחמת שרואה אחבתו חזקה בליבך, ומראה ומנגלה לו בחינת צדיק ורע לו, רשע וטוב לו כנ"ל. וזהו (מ"ש שם): ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע וכו', דהינו שזוכה להשיג עלידייזה צדיק ורע לו, רשע וטוב לו, כנ"ל: וזה בחינת תקון המשפט; כי זוכה להשיג צדיק ורע לו, רשע וטוב לו, שזה נראה בעונות המשפט, ועכשו, בשזוכה להשיג ולהבין זאת, זה בחינת תקון

המשפט. נמצא שעל ידי רכי אמת עם תלמידים, נעשין ונתתקנין כל הבחינות הנ"ל:

טו וזהו בחינת הראה. כשהראה בשלמות נעשין גם בן כל הבחינות הנ"ל, כי הראה היא קר ורח. קר זה בחינת: קר רוח איש תבונה, בחינת תקון האמונה עלידי איש תבונה כנ"ל. לח זה בחינת הלחלוחית והשמנונית העולה אל המוח, ונעשה בחינת מחין תפלין כנ"ל. גם כשהראה בשלמות, זה בחינת תקון השנה, כי השנה עלי ידי הראה. כי הראה היא קר ורח, ועלידי קר ורח, עלידייזה עקר השנה. ועל בן בשעת גשמים אז הוא זמן שנה, כי אז ערב לאדם השנה מאד, וזה מחמת שהגשמים הם קר ורח, קרירות ולחות; וכן בבקר השנה ערבה גם בן, כי אז יורד הטל, ואזי גם בן הוא קר ורח, ועל בן השנה ערבה אז גם בן. נמצא שעל ידי הראה שהיא קר ורח, הוא בחינת תקון השנה. גם ראה על שם שהיא מאירת עינים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (חולין מט). וזהו בחינת שמחה, בחינת (משלי טו): מאור עינים ישמח לב, הינו בחינת תקון השמחה, שהוא חזק המלאך כנ"ל. גם הראה בשלמות זה בחינת תקון המשפט, כי מקום המשפט הוא בלב, כמו שכתוב: ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו. ועלידי קלקול המשפט, שעלידיי זה נופלין אהבות נפולות מן המורכבה כנ"ל, עלידייזה בא המום הלב כנ"ל. נמצא שהמום הלב זה בחינת קלקול המשפט. והראה מנשבת על הלב ומקררת המום, שזהו בחינת תקון המשפט. וזה בחינת (תהלים קמו): ישב רוחו ילדו מים. הינו, עלידי נשיבת הרוח של הראה, שהיא מנשבת על הלב ומקררת המום הלב, עלידיי זה נעשה בחינת תקון המשפט. וזהו: ילדו מים, בחינת (עמוס ה): ויגל פמים משפט, שהוא בחינת תקון המשפט כנ"ל. וזהו ראה על שם שהיא מאירת עינים כנ"ל, זה בחינת (סנהדרין ו): אין לדון אלא מה שעיניו רואות, שזהו בחינת תקון המשפט. וזהו: מאירת – ראשי תבות: תוכו רצוף אהבה מנגות ירושלים, הינו בחינת תקון המשפט, שהוא תקון המורכבה, ששם האהבה דקדשה, בכחינת: מרובו ארנמן תוכו רצוף אהבה מנגות ירושלים, כנ"ל. וזה בחינת (הושע ו): ומשפטיו אור יצא, וכמו שאנו אומרים: ותוציא כאור משפטינו, הינו עלידי הראה, שהיא מאירת עינים, עלידייזה הוא בחינת תקון המשפט, בחינת: ותוציא כאור משפטינו:

וזה פרוש: אמר רב אשי: אמר לי הונא בר נתן, זמנא חדא הוה קאזלינן במדברא, והוה אטמא דכשרא בהדן. פתחנא ונקרינא ואנחנא אעשבא. אדמיתנין ציבי, חלם אטמא, וטוינן. כי הדרן לבתר תריסר ירחי שתא, חזיננה להנהו גמרי דהוון קא מלחשי. כי אתאי לקמה דאמימר, אמר לי: ההוא עשבא סמתרי הוה, הנהו גמרי דרתמא הוון: (כ"ב ע"ד)

הינו שפפר, שפעם אחד הלך במדבר – זה בחינת תקון האמונה, בבחינת (ירמיה ב): לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה. ארץ לא זרועה זה בחינת פגם האמונה, שעלידייזה נתקלקלו הורעים כנ"ל, ולכתך אחרי במדבר זה בחינת תקון האמונה, שהאמינו בו ותפורה והלכו אחריו במדבר, ותקנו בחינת ארץ לא זרועה, דהינו נפילת האמונה כנ"ל. והוה אטמא דכשרא בהדן. אטמא כשרא זה בחינת

גרים, שהם ערלי בשר, שעל ידם בא בְּחִינַת: החתים בשרו, כנ"ל. וזהו: אטמי בשרא – בחינת ערלי בשר ובחינת החתים בשרו, כנ"ל. פי עלידי עלית האמונה הנפולה נעשין גרים, שעל ידם מתגבר, הם ושלום, הוּתָם דְּסַטְרָא אַהֲרָא, בחינת: החתים בשרו, כנ"ל. ופתחונן – הינו שתקננו בחינת החתים בשרו, ונעשה בחינת חוּתָם דְּקַדְשָׁה, שהוא בחינת (שמות כח): פתוחי הוּתָם קדש לח, הינו בחינת תקון המחין כנ"ל. ונקרינן – זה בחינת: ושמתיך בנקרת הצור, בחינת צמצום המחין, שלא לצאת חוץ לגבול כנ"ל. ואנחנא אעשבא – עשבא זה בחינת קליות המאכלים, כמו שכתוב (בראשית ט): פירק עשב נתתי לכם את כל; נמצא שכליות המאכלים הם בחינת עשבא. וזהו: ואנחנא אעשבא – הינו אחר שהיינו מתקנים את המחין כנ"ל, הנחנו עצמנו אעשבא, הינו על המאכלים, לתקן את המאכלים, שלא יזיקו ויפגמו את החלום, הם ושלום. ותקון זה, הינו תקון המאכלים, נעשה עלידי חוּק המלאך, שנתחוק עלידי התחדשות הרצון, עלידי השמחה כנ"ל. וזהו: אדמיתין ציבי – זה בחינת: וכמצביה עבד כחיל שמיא, בחינת התחדשות הרצון. הינו שהיינו רוצים להביא הרצון, בחינת התחדשות הרצון, שזהו חוּק המלאך, שעלידי זה הוא תקון המאכלים כנ"ל. וזהו: אדמיתין ציבי חלים – הינו שבתוך שהיינו עוסקים בתקון המאכלים על ידי התחדשות הרצון, חלים לנו חלום. וזהו: חלים לשון חלום. גם חלים הוא לשון התקשרות והתחברות, פי החלום היה מחובר משני כחות: מכח המלאך וכח השד, מחמת שעדין לא נתקנו המאכלים כנ"ל. וזהו: ומינן לשון תענית (ע' דניאל ו, פסחים קז), הינו שהיינו מתענים. פי התענית מביא שמחה שהוא תקון החלום כנ"ל. פי הדרן לבתר תריסר ירחי שתא – הינו בשחורנו ובאנו לחדש ניסן שהוא אחר שנים עשר חדשי השנה, פי ניסן תחלת החודשים, והוא ראש השנה למלכים, ואז הוא חוּק המלאך כנ"ל, ואף על פי כן: חזינן להני גמרי דקא מלחשי, דהיינו שגם לבתר תריסר ירחי שתא, שהוא ניסן, אז גם כן עדין היו בוערים הגחלים, הינו בחינת חמום הלב, שעל ידי החמימות בא טמאה הנ"ל, הם ושלום. ובאמת בניסן הוא חוּק המלאך כנ"ל, והיה ראוי שיתבטל אז הטמאה הנ"ל לגמרי – פי אתינא לקמה דאמימר, אמר: הנהו עשבא דסמתי הוּ, הינו שהמאכלים הנ"ל שהם בחינת עשבא כנ"ל, של סמתי הוּ, שהיה כלול בהם שני כחות: סם חיים וסם מות, דהיינו כח המלאך וכח השד כנ"ל. פי קדם תקון המאכלים, אזי נתערב בהן כח השד כנ"ל, ואזי הם בחינת סמתי, סם תרי, פי הם כלולים משני כחות: כח המלאך וכח השד כנ"ל. וזהו: הנהו עשבא דסמתי הוּ, כנ"ל. הנהו גמרי דרתמא הוּ. רתמא הינו רתם, כמו שפרש רש"י, זה בחינת תקון המרפכה, בחינת (מכא א): רתם המרפכה. הינו שהודיע לו אמימר, שהחמימות בא מפגם המרפכה על ידי עזות המשפט כנ"ל, שלזה אין תקון פי אם על ידי קשור המרפכה, בחינת: רתם המרפכה. וזהו ריתמא – ראשי תבות: תוכו רצוף אהבה מבנות ירושלים שמנפילת האהבה הזאת בא החמימות הנ"ל, ואין תקון פי אם על ידי בחינת: רתם המרפכה, הינו קשור המרפכה, בחינת: מרפכו ארגמן תוכו רצוף אהבה מבנות ירושלים, כנ"ל.

וזהו: תקעו כחדש שופר. תקעו זה בחינת: היתקע שופר בעיר ועם

לא יחרדו, בחינת קרדת הגוף, בחינת: וקר רוח איש תכונה. הינו בחינת איש תכונות, שעל ידו נתתקן האמונה כנ"ל. בחדש שופר – הינו בהתפארות חדש, דהיינו התפארות ונאוה חדשה שנתגלה. הינו בחינת גרים שהם מכניסין נאוה בישראל, שנעשין על ידי שמעלין האמונה הנפולה כנ"ל. וזהו: ככסא ליום חגנו. ככסא – זה בחינת תפלין דמכסין על מוחא, פי מהנאוה הנ"ל נעשה תפלין, על ידי הפגני ארץ, שהם מתקנין ומעלין פגם הנאוה, שהיא בחינת: החתים בשרו; ועושין מזה בחינת חוּתָם דְּקַדְשָׁה, בחינת תפלין כנ"ל. וזהו: ליום חגנו – הינו ראש השנה, שהוא בחינת ראש ומחין, שאז נעשין כל הבחינות הנ"ל. פי חק לישראל הוא – חק לשנא דמוזנא (ביצה טז), בחינת תקון המאכלים כנ"ל. משפט לאלקי יעקב – זה בחינת תקון המשפט, הכל כנ"ל:

שנד לעיל, לפסיק וחמלתי עליהם וכו':

ובאמת הוא דבר גדול מאד להשליך מאתו כל החכמות ולהתנהג בפשיטות, לעשות מעשה עבדות לעבדו ותפרך בעבדות בתמימות, בלי חכמות, פי זה בחינת סתרי תורה, שהתורה נסתרת ונעלמת שם, פי בשעושה עבדות פשוטים, ובאמת בודאי יש בהם תורה גבוה מאד, רק שאין יודעין מה שיש בהם. נמצא שהתורה שיש בהם הוא נסתר ונעלם, בחינת סתרי תורה. וסתרי תורה הוא בחינת (שה"ש ז): חמוקי ירכיך – מה ירך בפתר, אף דברי תורה בפתר, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (סוכה מט:), ועל ידי זה נעשה תקון המשפט, בבחינת: חמוקי ירכיך כמו חלאים וכו', שהם השתין שמוחללין ויורדין עד התהום (כמו שדרשו"ל שם ע"א בסוכה), בחינת (תהלים לו): משפטיך תהום רבה; הינו בחינת המשפט שנפל עד התהום. ועל ידי העבדות הנ"ל, שהם בחינת סתרי תורה, בחינת: חמוקי ירכיך, בחינת: שתין, שהם מוחללין עד התהום, הם בוקעין ויורדין עד התהום ומעלין את המשפט מנפילתו, מבחינת: משפטיך תהום רבה, בבחינת (תהלים מב): תהום אל תהום קורא, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (תענית כה:): בשמנסבין את הפנים בהו, תהום אומר לחברו: אבע מימד. הינו, שהתהומות קורין זה לזה, שישבו ויהזרו המשפט שנפל אליהם, כדי שיהזרו ויתתקן המשפט, בבחינת: ויגל פנים משפט. וזהו: אבע מימד, בחינת: ויגל פנים משפט, הינו שישבו ויהזרו המשפט שנפל אליהם, שיתתקן בבחינת: ויגל פנים משפט, כנ"ל. נמצא שעל ידי

עשיות ועבדות בפשיטות נעשה תקון המשפט:

והמשכת העיצות הם אחד, כי ישראל מגדלים האמונה והסגולה בעולם, כי ישראל הם בחינת אשר (בינה כידוע) על פני האדמה, שהוא יסוד העפר והאמונה כי עיצות הבינה מגדלות צמח האדמה דייקא מהושך העמים על ידי עליית הניצוצות משם. ועל ידי עליית האמונה בה' ובהכנס איש התבונות וקיום עיצותיו שעל ידי זה דייקא ישראל נדבקים בקב"ה (שהרי ה' אלוךך אש אוכלה הוא, אלא ע"י דבקות בתלמידי חכמים נחשב כאילו נדבק בשכינה). מה שאי אפשר להדבק על ידי שכל אנושי אלא דייקא על ידי האמונה העולה מעלה השכל. **שכתוב ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולם היום.** על ידי שאתם מפרישים עצמכם מעבודה זרה של בעל פעור (כמובא בפסוק לפני) שהם בחינת אמונות כוזביות. ואתם מקיימים העיצות האמתיות שהם בחינת חוקים ומשפטים אשר לימדתי אתכם (כמובא בפסוק אחריו). וזהו דייקא חיים כולם היום. כי מנפילת האמונה מגיעים מכות מופלאות וחולאים רעים שהם בחינת מיתה וכן מי שאין לו אמונה חייו אינם חיים (כמובא בספר המידות) אך להפך להפך, מי שיש לו אמונה חי חיים אמתיים כי דבק בחי החיים. וכן ענין החיים הוא על ידי מה שמגני הארץ משה ואהרן וקני הדור במצרים וכן בכל הדורות מעלים בבחינת חותם דסתרא אחרא לבחינת חותם דקדושה בחינת תפילין בחינת מוחין, והתפילין נקראים חיים, והוא מבחינת החכמה תחיה את בעליה. ודייקא על ידי החכמה שבעת הצורך בזמן עשיית המצוות פעולה משליכין החכמה ועושים מעשה עבד בכוח הרשימו שנשאר מן החכמה זוהר הרשימו הוא כוח האמונה, על ידי כל הנ"ל זוכים חיים.

ועל דא זכאין אינין קמיה, בגין דאינין זרעין על כל מים. מאי על כל מים. דזרעין לצדקה. ומאן דזרע לצדקה, פתיב ביה (תהלים נ"ז) (הדא הוא דכתיב, (תהלים כ"ח) כי גדול עד שמים על כל מים) איהו חיי, ומאן איהו מעל שמים. (ויקרא ט"ז ע"א פ"ד ב') דא עלמא דאיתי. וישאל אינין זרעין על כל מים. ועל כן זכאים וצדיקים הם לפניו, פועלים לפניו למעלה על ידי עליית האמונה כי עיקר האמונה יאמין בחכמים הממשיכים אור ממקום עליון לתוך העיצות כי קרובים הם לקב"ה וכן ויאמין בעצמו שעושה נחת רוח לקב"ה ופועל באמונתו ומעשיו ותפילתו למעלה לעורר זכות אבות לפניו יתברך, ללא אחיות העוון הכא מפגם האמונה, משום שהם זרעים על כל מים כנ"ל. שמקיימים עיצות שהם המים עמוקים. מהו על כל מים? שזרעים לצדקה. בחינת זרעו לכן לצדקה (ישעיה י' יב'), כי על ידי העיצות זרעים ומגדלים האמונה שהיא בחינת צדקה בחינת ויאמן בה' ויחשבה לו לצדקה. ובחינת אמונה זה סדר זרעים. ומי שזרע לצדקה כתוב בו כי גדול מעל שמים, וכמו כן כאן בפסוק על כל מים, כי שמים שם מים. כי בדרגה שמעל השמים הינו הוא אותו אחד הזורע לצדקה. ומי הוא אותו מקום שהוא מעל השמים. זה עולם הבא, ספירת הבינה אשר ממנה נמשכים העיצות כנ"ל העמוקות אשר בלב בחינת בינה ליבא, וישאל זרעים זרע על כל מים, דהיינו מעל השמים מעל ז"א, ומשם ממשיכים למטה לאדמה ולאמונה חיות וכן זרעים למעלה ופועלים למעלה לחזק אור הבינה על ידי אמונתם ותפילתם. ועיקר התחלת זריעת הצדקה למעלה הוא על ידי הצעקה מעומק הלב המעוררת הבינה למעלה כנ"ל להשפיע העיצות למטה.

בספרא דרב ייבא סבא הכי אמר, פתיב (דניאל ד') בגזרת עירין פתגמא ומאמר קדישין שאלתא, כל דינין דחאי עלמא, וכל גזרין, וכל שאלתין, בלחו קיימי בחד היבלא, דתמן ע"ב סנהדרין מעיינין דינין דעלמא. והוא היבלא אקרי היכל (פקודי רנ"א ע"א) וכוונתא, בגין, דבד דינין דינא, מהפכיין בכוונתא דבר נש בקדמיתא. -- בספרו של רב ייבא סבא כך נאמר בזאת הבחינה של השפעת העיצות האמתיות שהם בחינת משפט אמת, מה שנגזר בדין וצמצום למטה כדי לתקן עולם העשייה ואמונה. כתוב בגזרת מלאכים, אשר מה שפועלים החלום שהוא הרשימו

(שמות א') ויקם מלך חדש. ר' אבא פתח (ישעיה ל"ב) אשיריכם זרעין על כל מים משלחי רגל השור והחמור, זכאין אינין ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעין בהו מכל שאר עמיו, וקריב לון לגביה, דכתיב, (דברים י"ד) וכך בחר יי' להיות לו לעם סגולה וגו', וכתוב (דברים ל"ב) כי חלק יי' עמו יעקב הבל נחלתו, ישראל מתדבקין ביה בקודשא בריך הוא, דכתיב, (דברים ד') ואתם הדבקים בניו אלהיכם חיים כולם היום. דף ו' ע"א) היום. ויקם מלך חדש. הוא אותו שר ומלאך חדש ממונה של מצרים להיות שולט על כל העולם (כמובא בהמשך הזהר) שהייתה לו תקומה ככה נשמות ישראל שירדו לגלות, דייקא מפני נפילת ישראל בגלות האמונה (כמובא גם בתורה ז' עיין שם) כי כשזה קם זה נופל, כי מנפילת האמונה של ישראל לאמונות כוזביות ינק פרעה שעשה עצמו עבודה זרה והתחיל לשלום, וכשישראל התחילו לתקן ולעלות האמונה בזכות משה איש תבונות, על ידי עיצות עמוקות מים עמוקים שהמשיך להם, על ידי התעוררות שלהם לצעוק מעומק הלב, ועל ידי עליית האמונה הקדושה נעשים גרים שבאים ניצוצות האמונה שנפלה, על ידי הצטרפות הגרים נעשית מצרים כמצודה שאין בה דגים, ונופל שר של מצרים כי אין לו ניצוצות לינוק מהם כי חזרו למקומם הקדוש. ועתה בא לבאר ר' אבא סוד עליית האמונה על ידי עיצות עמוקות וכו', פתח שער הקדמות להבין סוד עליית המלך החדש ונפילתו. **אשיריכם ישראל השמחים בכוח התפילין דאינון מנחנו, שהם המוחין הזוכים חותם דקדושה המתתקנים על ידי מגני ארץ, שעל ידי השמחה נעשה כוח החיזוק למלאכים בחלום, שהחלום הוא בעצמו בחינת הרשימו הקדוש של המוחין בתוך הדיבור הזך, זרעין על כל מים, שזרעים התעוררות למעלה על ידי צעקת מעומק הלב הבאה מלמטה, עד שנתעורר האיש תבונת להמשיך להם משם עיצות למטה, בחינת הא לכס זרע, בחינת השפעה של יוסף אור העיצות של נצח והוד, שהם בחינת מים עמוקים הנמשכים מאיש תבונות מעולם הבינה שמשם חכמת פרטי העיצות העמוקות לכל נשמה פרטית לפי עניניה שעל ידי זה גדלה האמונה, וזהו על כל מים, מעל השמים שהוא התפארת אשר מעליו באר הבינה, שמהם עיצות של מים מתוקים של הצדיק שומר הברית, מים המגדלים האמונה, והנה באמת גדילת האמונה גם פועלת כביכול זריעה למעלה בחזרה בבינה, בחינת מה שעל ידי האמונה שבאה מצעקת הלב כן פועלת בקשת התפילה ומעוררת כן את זכות האבות, עד כדי שנמשכת חכמת הבינה למטה למעשה ולגדילת האמונה, ואז ממילא מקבלת הבינה למעלה כוח כי הגיעה לתכליתה (עיין בדומה לזה תורה מ"ט בענין עליית ביתא תתאה ועילאה). וכן ממילא כשנמשכות העיצות האמתיות העמוקות שהם בחינת רגלין, בחינת העם אשר לרגלך ההולכים אחר עצתיך, וכשזה קם זה נופל, אזי הם משלחי רגל ועצת קליפות השור והחמור. כי מתבטלים עיצות רעות של אמונות כוזביות. **אשיריהם ושמתם של ישראל הוא, שהקב"ה התרצה בהם דייקא משאר כל העמים, כי ישראל הם אור לגוים והגוים הם בחינת הושך, וזהו יתרון האור מן החושך הקודם לאור דייקא, מה שישאל יורדים לגלות ומעלים משם גרים ומתקנים הטא אדם הראשון, והקב"ה קרב אותם אליו מן הגלות, שכתוב כך בחר ה' להיות לו לעם סגולה מכל העמים אשר על פני האדמה, כי אנו עם סגולה על שם שאנו מאמינים בו יתברך באמונה שלמה אשר מעל השכל שהוא ענין הסגולה (עיין תורה כ"א). וכתוב כי חלק ה' עמו יעקב הבל נחלתו, כי באמת מה שבחר בנו כאן למטה כמעמד הר סיני מקום קבלת תרי"ג עיצות דאוריתא על ידי משה איש תבונות, כי אנו חלקו, כי נשמות ישראל חלק אלוה ממעל ממש, והם הבל וחלקה שלו יתברך וכן הבל של אור חיוור מלמעלה דרך הבינה עולם הבא עד לעולם הזה בהתגלות האמונה של ישראל, כי המשכת הנשמות למטה****

של המוחין המתוקנים שהוא בחינת אמרות טהורות שהוא בחינת פתגם וזמאמר קדושים אמרות טהורות משיבות הנפש ומגדלות האמונה עד שזוכה כראוי לתפילה היא בחינת שאלה ובקשה, כל הדינים של העולם הזה, משפט ישר ולא מעוקל, שעל ידי זה גדלה האמונה בישרות הנהגת ה' יתברך, וכל השאלות הבקשות שכתפילה שנענות על ידי תיקון האמונה על ידי תיקון המשפט, כולם עומדים על מעמדם כראוי בהיכל אחד, דהיינו בזכות היכל אחד, בחינת מלכות אמונה, היכל המלך (היכל גמטריא אדני"י שכנגד המלכות) אמונה באחד, שכל המשפטים הם מהאחד יתברך לטובה, הוא היכל למעלה של המלאכים אשר מקבלים כוח לדון בגזרות טובות בכוח השמחה, אשר שם כזה הייכל ע"ב (גימטריא חסד בחינת כף זכות וכן בחינת אהבה דקדושה) פנהדרין השופטים הדין במשפט ישר, שהוא צמצום אור הבינה ממנה דינין מתערין דין קדוש של עיצה קדושה להנהיג כל אחד כפי מעשיו, והם מעניין בדינים של עולם. ואותו הייכל נקרא הייכל זכות, מפני שכאשר דנים דינים, הם מהפכים בזכות של האדם בתחילה. כי אפילו מעט הזכות של כל מעשה אמונה מה זוכה להיות עבד ה' לסלק שכלו ולעשות רצון בוראו אפילו בלי להבין הטעם וכל שכן שאף שמבין שכל או טעם בכל זאת זוכה מגודל אהבתו (שהיא צד החסד והזכות שבו) לזרוק שכלו לעבדו בפשימות ותמימות, שאז נמשך עליו מלמעלה מן המלאכים סוד צדיק ורע ורשע וטוב לו, שמבין ומשיג טוב משפט ה', שכל זה הוא בחינת הסתלקות משה הסתלקות המוחין בחינת הלום על ידי מלאך בחינת עירין קדישין, כי זה הכן הוא בחינת בני בכורי ישראל, ישראל עלה במחשבה תחילה שהיא זכותו וזהו מהפכים בזכות של האדם בתחילה בראשית המחשבה שלו יתברך על ישראל עם קדוש המושרשים באמונה. כי המלאכים מהפכים המשפט המעוקל בעיני המתבונן באמונה למשפט ישר, עד שאומר בפה מלא באמונה שלמה. צורי ולא עולתה בו.

מה דלא חכי, בדרגא דההוא סטרא אחרא, דתמן איהו אתר דאקרי (רס"ה א') חוב"ה, בגין דכל עובדיו דההוא אתר, דנחש אשת זנונים, לא איהו אלא למחפא בחובה דבר נש, ולמלשן עבדא למאריה. – מה שאין כן בדרגא של הלום על ידי ש"ד, בדרגא של אותו הצד האחר, בחינת עבודה וזה הפך האמונה, שם הוא מקום שנקרא חוב"ה, מפני שכל המעשים של אותו מקום, של נחש אשת זנונים, שהוא בחינת פגם הברית הבא מפני משפט מעוקל של רבנים שאינם הגונים, וכן על ידי גאווה שמכנסים הגרים שעל ידי זה באה תאוות ניאוף, בחינת נפש יקרה אשת איש תצוד, שאז נעשה פגם המוחין שאין יכול לשפוט ההנהגה כראוי, ונפול מאמונתו, וכן אין יכול לשפוט חברו כראוי וכן את עצמו שלא רואה בעצמו טוב, ואין לו אמרות טהורות לחזק עצמו אלא דיבורים טמאים המחלישים הנפש, דיבורים של קטרוג רחמנא ליצלן, אין הוא אותו מקום אלא להפוך בחובה של אדם ולחלשין על עבד לאדונו, שמלשין על מה שלא זכה כל אחד להיות עבד המלך כראוי באמונה לזרוק השכל ולעשות רצון המלך גם בלי דעת. כי עבד הוא בחינת ראשית חכמה יראת ה', להיות תמים ושלים ביראה לעשות רצון קונו באמונה שלמה.

אינון דחיקלא דזכותא, אקרוני מים מתוקים, מים צלולים. אינון דחיקלא דחובה, אקרוני מין מרירין, (במדרב ה') מין המרים המתארים. בההוא חיקלא דזכותא, לא מיימי אלון תלת (בראשית קפ"א א'): בני, חיי, ומזוני. ולא בההוא אתר (רס"ו א') דחובה, לא במים מתוקים וצלילים, ולא במים מרירין מלשטין. – אלו המלאכים של הייכל הזכות, נקראים מים מתוקים בחינת אמרות טובות בחינת הלום על ידי מלאך שהוא בחינת רישמו של המוחין המתוקנים בחינת תפילין בחינת שינה של משה בחינת מתוקה שנה העובד ר"ת משה, בחינת תיקון הברית חותם דקדושה, על ידי המגיני ארץ, המתקנים פגם הגאווה הבאה מן הגרים הבאים על ידי עליית האמונה על ידי העיצות שממשיך האיש תבונות על ידי צעקת הלב של ישראל. כי עיקר האמרות הטהורות שהם בחינת רישמו של הבינה הם העיצות

המחזקות של הצדיקים, בחינת מים עמוקים עיצה בלב איש, והם מים צלולים ונקיים וטהורים ללא פגם, משפט אמת בחינת הלום אמת. אך אותם ש"ד מקטרגים של הייכל החובה, נקראים מים מרירים, בחינת מין המרים המאריים (הבאים על פגם אשת איש פגם הברית), בחינת עיצות מרות של הצלחה בתאוות עולם הזה, בחינת פגם הברית אשר הוא מרה באהרונה, המביאים למשפט מעוקל וקטרוג בדין עד שמהפכים צדיק לרשע ורשע לצדיק עד נופל מן האהבה דקדושה לאהבות הנפולות פגם הברית אשר מזה הפגם באה המרירות. באותו הייכל זכות עולם הבינה שממנה העיצות על אף כוחה הגדול להמשיך עיצות לגדל האמונה ולהמשיך רפואה בכוח תיקון היסודות, ככל זאת לא עומדים תלויים בכוחה אלו שלושה, בניים חיים ומזונות. כי היא בעצמה מקבלת אלו העיצות והסגולות לאלו השלושה ממקום גבוה יותר של רחמים. ודאי שלא באותו מקום של חובה ימשך ישועות אלו השלושה. ולא במים מתוקים וצלולים ולא במים מרירים מאריים ומקוללים. הם אלו ב' בחינת של עיצות כנ"ל ימשך הישועה, אלא בכוח שמעל הבינה שהוא המול העליון בחינת עתיקא, המתעורר דייקא על ידי בן העושה עצמו עבד כי למרות שמשיג עומק העיצה שממשיך. הוא עצמו גם זורק השכל מגודל אהבתו, אהבת המרכבה הקדושה, שנכנית על ידי האמונה הקדושה, כי דייקא הוא הצדיק היורד לרפש וטיט בשביל אהבתו הגדולה לה' יתברך, לקרב רחוקים באמרות טהורות המשיבות נפשם אל הקדושה, בכוח תיקון המוחין שלו בחינת משה, אזי זוכה לסלק דעתו ולעלות מעל הדעת למקום הרצון ואהבה שלו יתברך לעמו ישראל שם מתבטלים כל הקטרוגים על קבלת אלו השלושה השפעות ונמשך ונוול מן המול העליון השפע למטה לקבל הישועה. וקמה האמונה בשלמות.

ועל דא, ישראל זרעי על כל מים, זרעא קדישא דאולידו על כל מים, איהו, דהא לאו נכון זרעא דילהון אלא לעילא. ועל דא אוקמיה מקבל מקום, בני חיי ומזוני, לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא קדישא תליא מלתא, ואתר דא על כל מים איהו. – ועל בן ישראל זורעים בצעקתם למעלה על כל מים בבינה, זרע קדוש של מוחין זכין שהולידו על כל מים להשפיע מעתיקא קדישא לבינה הוא זה הזרע, שהרי לא נכון וישר זרע שלהם שהם העיצות הקדושות אשר בבחינת כליות יועצת אשר שם מתבשל הזרע של העיצה אלא תחילתו למעלה בתחילה בקדמיתא, בעתיקא קדישא בחינת רחמי ואהבת ה' על בנו בכורו ישראל, ועל זה העמידו ופרשו בכל מקום בעלי המשנה, בניים שהם בחינת זרע קודש בחינת עיצה, חיים בחינת מוחין תפילין, ומזונות בחינת אמונה בחינת אמונה סדר זרעים הצומחים מן האדמה שהוא שפע הפרנסה, שאלו המזונות באים על ידי השגות אלוקות בתוך צמצומים בחינת שד-י בצריך כסף תועפות לך, כל אלו לא בזכות תלוי הדבר, בחינת עבד העושה רצון המלך ומרבה זכויות, אלא במזל הקדוש תלוי הדבר, המתעורר על ידי בן העושה עצמו כעבד כנ"ל שהוא נכנס לגזני המלך להשיג עומק הנהגתו ברחמים, ומקום זה על כל מים הוא, כי הבינה שהיא על כל מים ממשיכה משם העיצות והרחמים להמשיך ישועות הבנים החיים והמזונות כנ"ל. אשר משם גם ימשך גאולת עולם על ידי משה משיח אשר עד עתיקא מתא, אשר יפעל הפקידה מן המול העליון להיות כל הבנים קמים בתחייה בשפע חיות התפילין ושפע מזונות המחברים הנשמה עם הגוף על ידי עיצות עמוקות, בחינת השגות אלוקות בתוך צמצומים בחינת בריאה. אשר יבוא בזכות צעקנו ושעוונות על צרותינו מפני גזרת מלך משפט ישר, אשר זאת הצעקה הדקה והעמוקה תעלה לעורר הרחמים במהרה בימינו אמן.

ועתה ראה בעצמך לחדש בהמשך מאמר הזהר

דיבור המתחיל משלחי רגל השור עד- נפל ביה עשו. (מובא בדף אשל העלון)

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן וצוק"ל. וזה לשונו: "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמוכא רמו לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדון. לכן נרמו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. כשאדם נופל מאמונה ח"ו, ואזי אין מועיל לו אפילו קול צעקה בלא דבור, אזי צריך לצעק מעמק הלב בבחינת ממעמקים קראתיה וי, מעמקא דלפא. ועלידי זה נתגלו עצות עמוקות. ועלידי זה גדלה האמונה ונתתקנה. ועלידי זה הוורין ונתתקנים כל הנ"ל, שהם רפואה ותפלה וזכות אבות וכנ"ל:
- ב. עלידי נפילת האמונה הקדושה, עלידי זה נעשו ונתחזקו אמונות פוזביות. וכן הקפה, כשמעליו ומתקניו האמונה הקדושה, עלידי זה נחלשו ונפלוו האמונות פוזביות, והוורין ושבים העברים מאמונות פוזביות שלהם לאמונתנו הקדושה ונעשו גרים. ולפעמים נעשו גרים בבה, דחינו, אף על פי שאינם באים להתגורר ממש בפעל, אף על פי כן מוורין את השם ויתברך במקום שהם, ויודעים ומאמינים שיש ויחיד קדמון ויתברך. ולפעמים נעשו גרים בפעל ממש, שפאים ומתגורין. ואלו הגרים מוורין לישראל, ומכניסין גאות ונאוף בישראל. וצריכין עדן לזה כמה תקונים.
- ג. עלידי שמחה נותנין חזק להמלאכים המקבלין את שפע המלאכים, ומכניעין את השדים, שלא ינקו מחשפט ביותר מהראוי להם. ועלידי זה נצולין מטמאת המקרה ח"ו, שפא לפעמים עלידי המלאכים פשאין חזק בהמלאכים. כי עקר חזק המלאכים הוא עלידי שמחה:

תפילה על פי הלימוד

אנא נורא, קדוש, מלא רחמים רבים, זכנו לצעק אליך באמת מעמק הלב מעמקי עמקים באשר אנחנו צריכים לקרא אליך עתה, באשר נגלה לפניך אדון כל את כל נגעי לבבינו של כל אהד ואהד בפרטיות. עורנו לצעק אליך מן הלב בקול עמוק באמת, בקול דממה דקה, באפן שנונה לעורר עלינו פלאי רחמיך ותקדיך ותנינותיך וישועותיך ותצלוחתיך הנפלאות ותנוראות מאד, עד שנונה לעורר ולגלות עצות אמתיות עצות עמוקות מתוך עמק החשך אפלה הוואת, שנלכדנו בו מאד פעונותינו הרבים, כי אתה עושה נפלאות גדולות לכדך, עושה גדולות עד אין חקר, נסים ונפלאות עד אין מספר. ואתה גולה עמוקות מני חשך, ומוציא לאור צלמות. הוציאני מאפלה לאורה, עשה עמנו פלאות, ותשפיע עלינו ותגלה לנו עצות מרהוק, באפן שנונה לגדל האמונה הקדושה עלידינו. ורחם עלינו ברחמיך הרבים, והננו מאתך חכמה בינה ודעת ודקדושה, באפן שנונה להתר ולגלות הפנים שמהם גדלה האמונה הקדושה שהם מים עמוקים עצה כלב איש. שנונה כלנו אנחנו וכל עמך בית ישראל לגלות ולהאיר עצות עמוקות מתוך עמק החשך, ותתקננו בעצה טובה מלפניך, ותשפיע ברחמיך עצות טובות בעולם, ותציל אותי ואת כל עמך ישראל מספקות ובלבולים, שלא יפלו עלינו ספקות בשום דבר שבעולם, רק תמיד נזכה במהירות ובנגל לעצות שלמות, עצות אמתיות, כרצונך הטוב, בגשמיות ורוחניות, בגוף ונפש ומזון, באפן שנונה להצליח הצלחה האמתית והנצחית בנה העולם העובר, לילך בדרךך הטובים ולהתקרב אליך באמת וכלב שלם. ונזכה לקום עצותיך האמתיות והנכונות, "בעצתך תנחית ואחר כבוד תשחית".

ותרחם עלינו אבינו אב הרחמן, ותשלח לנו איש

לעילוי נשמת
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרזו תמו בת דוד והיובא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אלישע יהונתן בן חגי. ה' יקום דמו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע. ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה.

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.